

பெரட்டுக்களம்

பகிரல் - நண்பர்களுக்கிடையில் மட்டும்

காலம்: 05, 06 (ஜூன் 2015)

வயம்	மத்து கோப	தம்முவாளி
வரிச்சு	வல்வாத்து	பலாக்கட்டை
கவுவாத்து	துறை (தேவர)	மட்டக்கத்தி
கவுவாத்து கத்தி	துறைசானி	கழிச்சலெறகு
		தெப்பகுளம்
		புல்வுகாலு
		சொரங்டி
		சிரிசட்டி
		தேலகொட்ட
		தப்பு
		ஸ்ரீஸ்ரீ சின்டாக்கட்டி
		நந்தக்கான்.
	மானாப்புல்	கொடாப்பு
		பெரட்டு
புள்ளையார் பந்து	பாடமாத்த	பெரட்டுக்களம்
	கட்டமொம்	முள்ளுகுத்து
மொடக்கு (வளைவு)		மடுவம்
கோடாங்கி (உடுக்கு)	அட்டல் அட்டை	
	ஓட்டரா	
	ஸ்தோப்பு	ஓட்டுப்புல்
	கங்கானி	சல்லி (பணம்)
மாட்டு பட்டி (மாட்டுதொழுவம்)	பனிய (கீழ்)	
		கொக்கனி (சீறு பை)

‘இது எது வாழ்வின் மொழி

இது எது மன்றின் மொழி

தேசியம் காக்கும் உயிர்ஸ்தி மொழி’

வெளியீடு: மலையக சமூக ஆய்வு மையம்

பெரட்டுக்களம்

காலம் : 05, 06 (ஜூன் 2015)
தொடர்புகளுக்கு : upcosorec@yahoo.com
இலங்கை : 0094-714806035, 0094-714903509
இந்தியா : 0091-9865880160

துய பெரட்டு - மொழி

மலையக மக்கள் இந்நாட்டில் வாழும் இன்னுமொரு தேசிய இனம் என்பதை மலையக சமூக ஆய்வு மையம் தொடர்ந்து வெளியிழுத்தி வருகின்றது. இதனை மையப்படுத்தியே கடந்த கால பெரட்டுக்களங்கள் வெளிவந்துள்ளன. தேசியத்தின் இன்னுமொரு அடையாளமான மொழியை அடிப்படையாக கொண்டு இப்பெரட்டுக்களம் வெளிவருகின்றது.

மலையக மக்களாகிய நாம் இந்நாட்டில் வாழும் இன்னுமொரு தேசிய இனம். மலையகம் எனும் நிலப் பிரதோசத்தை உழைப்பால், உயிர் தியாகத்தால் உருவாக்கி, இப்பிரதோச தத்திற்கே உரித்தான் போருளாதார வளத்தை பாதுகாத்து வருவதோடு. நமக்கே உரித்தான் மொழி, கலாசாரம் என்பவற்றை உயிர்ப்புள்ளதாகக் கீருநாறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வாழ்விற்கான போராட்ட களத்தில் நிற்கின்றோம்.

நமது தேசியத்தின் அடிப்படையாக விளங்கும் நிலம், பொருளாதாரம், மொழி, கலாசாரம் என்பவற்றை ஆதிக்க மன்பான்மை இனவாதக் கருத்தியலோடு அழித்திட பாரிய தொடர் வேலைத்திட்டங்களோடு பின் புதுத்திலே நிற்கின்றன. பல்வேறு வடிவிலான துணை சக்திகள் விரைப்பெடுத்து வன்புணர்ச்சியில் சுடுபட உள்ளக் டட்டைய்ப்பங்கள் (அரசீயஸ் வாதிகளும் அவர்களின் அடி வருடிகளும்) ஆட்சி கதிரைகளை கூடாக்கவும், சுய இன்பம் அனுபவிக்கவும் மலையகத்தின் நாலா திசைகளிலும் கூடாரம் அமைத்து வீர கொண்டு செயற்படுகின்றனர்.

ஆசியாளர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களில் மேற் கொள்ளப்பட்ட பெரும்பான்மை இனவாத அரசியல் குடியேற்றங்களால், இக் குடியேற்றத்திற்கு மத்தியிலோ அல்லது அன்மையிலோ வாழும் நம் மக்கள்:

1. தம் வீடுகளில் கலப்பு மொழி பேசத்தொடங்கி விட்டனர்.
2. எஹர்கால நலன் கருதி தம் பிள்ளைகளை அந்திய மொழி பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புகின்றனர்.
3. இவர்களால் வேற்று சமய சிந்தனைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் விட்டுக்குள் நுழைகின்றன.
4. கலப்பு திருமணத்தால் வேற்று மொழி ஆசிக்கமே குடும்பத்தில் தாண்டவமாடுகிறது. இதுவும் திட்டமிட்ட (இன) மொழி அழிப்பே! மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியை அதிகமாக பேசுகின்ற பிரதோசங்களில் அங்குறிப்பிட்ட மொழியே பிரதான இடத்தை வகிக்க வேண்டும். ஆனால் மலையக பிரதோசங்களில் நிலைமை தலைகீழாக உள்ளதை அவதானிக்கலாம். பெயர் பலகைகளில், நிர்வாகத்தில் சிங்கள மொழியே ஆட்சி செய்கிறது.

நமது பிரதோசங்களில் பேருந்து தமிழ் நடத்துவர்கள் நம் மக்களோடு அந்திய மொழியே பேசுகின்றனர். பேருந்துகளில் ஓலியர்ப்பப்படும் பாடல்கள் வேற்று மொழியாகவே உள்ளன. இதுவும் இன அழிப்பு/மொழி திணிப்பு ஆகும். சிங்கள மொழியின்

ஆதீக்கத்தின் இன்னுமொரு பரிமாணத்தை பாடசாலைகளில் காணலாம். நமது ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் நமது பிள்ளைகளோடு சிங்கள மொழியில் உறவாடுவது வெட்கி தலை குனிய வேண்டியதே.

இன்று நம்மவரில் ஒரு சிலர் பொது இடங்களில் தமிழில் உரையாடுவதை தவிர்க்கின்றனர். அல்லது பயத்தோடு மேதுவாக பேசுகின்றனர். இது பய உணர்சியால் நம்மை நாமே அடக்கி கொண்டோம் என்றே போன்ற படுகின்றது.

இன் மொழி பாதுகாப்பு சார்ந்து நமது தலைவர்களும் கண் விழிப்பது எப்போது? இவர்கள் தாங்கினால் தானே கண் விழிக்க! இன் மொழி அழிப்பை அரசு இன்னுமொரு யுத்தமாக வடக்கிலே தொடர்கிறது.

1. ஆயுத யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னரும் எங்கும் இராணுவத்தின் பிரசன்னம்.
2. படை முகாம் விஸ்தரிப்பு என தனியார் காணிகளும் அரசு காணிகளும் அபகரிப்பு.
3. இராணுவ குடும்பங்களின் குடியேற்றத்திற்கான காணிகள் கவீகரிப்பு.

இவற்றோடு மனித நேயமும் அன்பும் நிறைந்த புத்தனை “இனவாத சிங்கள புத்தனாக்கி” அரசியல் அடாவடித்தனங்கள் புரியப்படுகின்றன. இதற்கான பல அமைப்புக்கள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

கதந்திரம்

மலையக மக்கள் சுதந்திரத்தை தேடும் சமூகம். மண் சுதந்திரம், மொழி சுதந்திரம், வாழ்வு சுதந்திரம், நாட்டின் பிரஜைகள் என்ற சுதந்திரம், ஜனநாயக சுதந்திரம், தொழில் நிதி சுதந்திரம், கலாசார பாதுகாப்பு சுதந்திரம், ஒட்டு மொத்த வாழ்வுக்கான சுதந்திரத்தை நோக்கியதான பயணம் எமக்கு தேவை. இச்சந்தரப்பத்தில் நாட்டு முக்களின் சுதந்திரத்தில் எம்மை இணைத்து கொள்ள முடியாது. வடக்கிழக்கு வாழும் தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம்களும் கூட இதே சுதந்திரத்தை தேடுகின்றார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாளர் சமூகம் முழுமையான சுதந்திரத்தை அடையாத குழந்தையில் மேட்டுக்குடி மக்களின் சுதந்திரம் விழாவாக கொண்டாடப்படுகின்றது. மலையக சமூகமாக எமது சுதந்திரத்திற்காக ஒன்றிணைவோம். இனத்துவ சுதந்திரத்தை பாதுகாப்போம். சுதந்திரம் தேடும் மக்களோடு கைகோர்ப்போம்.

இந்நிலையில், நம் இனத்தின் பாதுகாப்பு கருதி மலையக மற்றும் வடக்கு கிழக்கு அரசியல்வாதிகள் வாக்கு தெர்கின் முற்போக்கு அரசியல் சிந்தனையாளர்களோடு இணைந்து களத்தில் நிற்க வேண்டுமென பெரட்டுக்களாம் கருத்துரைக்கின்றது.

“அடக்குவோரின் இனவாதமும், அடக்கப்படுவோரின் இனவாதமும் ஒன்றால்ல. அடக்குவோரின் இனவாதம் அழித்து துடைப்பதற்கானது. அடக்கப்படுவோரின் இனவாதம் பாதுகாப்பிற்கானது.”

மலையகமே நமது தாயகம்.

மலையகமே நமது உயிர்.

மலையக சுதந்திரமே நமது வாழ்வு.

நாமே விடியல்! நமதே விடியல்!

குறிப்பு: பெரட்டுக்களத்தின் ஆக்கங்களை மீள் பிரசரம் செய்வதாயின் மலையக சமூக ஆய்வு மையத்தின் அனுமதியைப் பெற வேண்டும்.

அசிரியர் குழு

சந்தியில் உரையாடல்

-கருப்பையா தலைவர்-

என்ன? கங்காணியாரே ... சந்தியில் தன்னந்தனிய நின்னுகிட்டு தலமேல் வானமே இடிஞ்சி விழுந்திடு மாதிரி யோசிக்கிறீங்க...

வாங்க தலவரே... வானமே இடிஞ்சி நம்ம தலமேல் விழுந்த மாதிரி மட்டுமெல்ல, அதையும் விட பெருசா ஒன்னு விழுந்த மாதிரிதான். ம... ம... ம... திக்கும் தெரியல, தெசயும் தெரியல. நம் சனமே இப்ப சந்திக்கு வந்த மாதிரித்தான். நம்ம காலத்துலயே நம்ம கண்முனனே எல்லாமே நடந்துகிட்டு இருக்கு...

கங்காணியாரே! எனக்கும் கொஞ்ச நாளாவே நெஞ்சி படபடக்குது. ஒலகமே இருண்ட மாதிரிதான் தெரியது. யாருகிட்ட சொல்லி என்ன ஆக போவது? இது விதியா...? இது சதியா...?

தலவரே...! ஏ நெலமயில் தான் நீங்களும் இருக்குறீங்க போல..? வெத்தல கித்திலில் கையில் இருக்கா..? வாங்க அந்த மரத்து நெண்ணில் ஒக்காந்து கிட்டே பேசுவோம்.

தலவரே...! மத்திய மாகாணத்தில் ஓட்டு போடுற திருவிழா முடிஞ்சிரிச்சி. பதுள்ள பக்கத்துலயும் ஓட்டு போட்டு முடிச்சிட்டாங்க. நாட்டு ஐனாதிபதியையும் தெரிவு செஞ்சாச்சி. ஆனா... நம்ம தலவருமாருங்க நம்மல பத்தி இதுவர என்ன சொன்னாங்க...? என்னாத்தான் செய்யராங்கன்னு ஒன்னுமே தெரிய மாட்டேங்குது.

இந்த தோட்டத்துலதான் நம்ம பொறந்தோம். நம்ம காலமும் முடிய போகுது ஆனா... நம்ம அந்த நாள்ள புள்ளையார் பந்து அடிச்சி வெளையான்ட அந்த முச்சந்தியில் இப்ப என்ன நடந்திருக்கு? நடந்துகிட்டுருக்கு, இனியும் என்ன நடக்குமோ..? ஆட்ட கடிச்சி, மாட்ட கடிச்சி மனுசனை கடிச்ச கதையாத்தான் இருக்கு.

நம்ம தோட்ட லய லயமா வந்து, வீடு வீடா போய் கால் கடுக்க நின்னு வெத்திலில் பாக்கு விக்க வந்த பனிய நாட்டுக்காரர் வண்டா பய கொஞ்ச நாளைக்கு அப்பறும் சந்தியில் நின்னுகிட்டு போர வாரவங்களுக்கு வெத்தல பாக்கு வித்தான்.

கொஞ்ச நாள் போனவுன் ஒரு சின்ன பெட்டியில் வச்சிக்கிட்டு வித்தான். அவேன் வராம வுட்டநால நம்ம ஆளுங்க சந்திக்கு போய் வெத்தல பாக்கு வாங்குனாங்க.

இந்த யாவாரமே கூடு புடிக்க, அவேன் குடும்பமே வந்து ஒக்காந்துட்டாங்க. அது மட்டுமா ராத்திரி ராத்திரியா ஒன்னு ஒன்னா நம் வியர்வை சிந்தி வளத்த தேயிலை மரங்களை புடுங்கினாங்க. பக்கத்தில் நின்ன பெரிய மரத்தையும் ஏதோ செஞ்சி பட்டு போக வச்சி அதுவா விழுந்திரிச்சி. இப்ப எத்தனை

குடும்பம் இருக்கு பாத்திங்களா...?

கங்காணியாரே...! நம்ம கச்சி தலவரு இதப்பத்தி தோட்டத்து தொரயோட கதைச்சாராம். மாவட்ட கச்சி கூட்டத்துல பெரியவரு சொன்னாரு. ஆனா அது மந்திரியுட்டு ஆன ஒன்னுமே செய்ய முடியாதுனு தொர சொல்லிட்டாராம்.

தலவரே...! மந்திரியுட்டு ஆனானா பலவந்தமா வந்து தேயில மரத்த வேரோடு புடுங்களாம். பெரிய மரத்தையே பட்டு போக வச்சி வெட்டலாம். சாதி சனத்த கூட்டி வந்து குடியேத்தலாம். இது என்ன நூயம்?

அவேன் வண்டா மட்டுமா மந்திரியுட்டு ஆன... தொரையும் மந்திரியுட்டு ஆனதான். ஓட்டு போடு காலத்துல மந்திரி எத்தின நானு தொர பங்களாவுக்கு வந்தாரு.

தலவரே...! ஒங்க கச்சி பெரியவரும் தொரவுட்டு ஆன மாதிரி தானே. அங்கதானே இவரும் போய் கும்மாளம் அடிப்பாரு. தொரயோட சேந்து குடிப்பாராம். தொர பங்களா சமையலுக்கு தான் எல்லாம் தெரியுமே. எல்லாம் ஒன்னுக்குள்ள ஒன்னு. நம்ம தலையிலதான் மன்னு. இருநூறு வருசமா இந்த பூமியில ரத்த வெயர்வை சிந்தி என்ன பொரயோசனம்...

தலவரே...! அவங்க சாதி சனம் எல்லாம் சேந்து சந்தியில ஒரு சின்னதா புத்தரு செலய நட்டாங்க. இப்ப என்னான்னா பெரிசா ஒரு புத்தரு செல வைக்கனுமாம். நமக்கிட்டயே வந்து காச கேக்குராங்க.

நல்லா சொன்னீங்க இதத்தான்... இதத்தான் யோசிச்சி... யோசிச்சி தலயே வெடிக்கிற மாதிரி இருக்கு. நம்ம தோட்ட சனங்க சம்பலத்துல காச புடிச்சி குடுத்திட்டா அவளவுதான். அவங்க மந்திரிகிட்ட போய் சொல்லுவாங்க. தோட்ட தமிழங்க செல வைக்க பணம் தாராங்க. நீங்க பெரிய பன்சல கட்டி தாங்கன்னு கேப்பாங்க. பன்சல கட்டினா நமக்கு போவ வர பாதையே இருக்காது.

தலவரே அவங்க கிட்ட வேற திட்டமும் இருக்குன்னு கேள்வி பட்டேன். அவுங்களுக்குனு ஒரு சிங்கள பள்ளி கூடம் உண்டாக்கப் போராங்களாம் ரகசியமா கதைக்கிறாவ்களாம்.

அதுக்கு பொறுகு நம்ம மக்கு சனங்க என்ன யோசிப்பாங்க... நம்ப புள்ளைங்கல ஏன் தொல தூரத்துல உள்ள பள்ளி கூடத்துக்கு அனுப்பனும். பக்கத்துலயே படிக்கட்டும் என நாட்டுக்காரன் பள்ளிக் கூடத்திலேயே சேர்ந்திடுவாங்க.

இது யான தன் தல மேலயே மன்ன அள்ளி கொட்டிகிட்ட மாதிரித்தான். தலைக்கு மேல வெள்ளம் பொரண்டு ஓடுருதுக்கு முன்னாடி நாமே தடுத்து நிறுத்திடனும். இது ஓட்டகம் கூடாரத்துகுள்ள நொலைஞ்ச மாதிரித்தான். நம்ம கூடாரமே ஆட்டம் கண்டிடும்.

தலவரே, கொழும்பில இருக்கிற நம்ம கட்சி பெரியவங்களால இனி ஆகப்போவது ஒன்னுமே இல்ல.

நமக்கு பேப்பர் படிச்சி ஊரு புதினமெல்லாமே ஒரு தம்பி அதுவும் அவங்க கூட்டாலிகளும் ஞாயிற்றுக் கெழும் பெரட்டுக்கலத்துல் ஒரு கூட்டம் போடுராங்களாம் அதுக்கு போவோம்.

அவர்கள் நிழலுக்கு நின்ற மரம் சிலிர்த்துக் கொண்டது. மரத்தில் சிவப்பு பூக்கள் இவர்கள் மீது விழுந்து ஆசி பெற்றுக்கொண்டது.

புதிய பெரட்டில் சந்திப்போம், நம் வழியை நாமே அமைப்போம்.

கும்பகர்ண தூக்கம்

தண்ணி கெய்னவர
அப்பாவின் அதட்டல்
படிடா ஊட்டகன
ஆரிரியரின் அதட்டல்
அய்யா கஹனவா
தங்கச்சியின் குரல்
அருவமாய்
அயலவன் வொழி
அசிங்கமாய்
நம்
நடு வீட்டில்
நர்த்தனம்
புரிகிறு
சிங்கள புத்தன்
சிலையாய்
சந்தியில்
நின்று
சிரிக்கின்றான்
நம்
மலையகத்தின்
காவல் தெய்வங்களோ
அம்மண் சாமியாய்
கும்பகர்ண
தூக்கத்தில்..

புர்ணையார் பந்து

கோழி கொடாப்பில்	கோழியாய்
நமை	அடைக்க
நினைப்பவரை	ஒட்டடையாய்
தட்டுவோம்,	பெரட்டு கனக்திற்கு
இழுக்கு	வந்தே
புர்ணையார் பந்தாய்	குறி
வைத்து	அடிப்போம்
காய்ந்த மிலாறு	நாம்
அப்லிவன்றே	லாவணி பரடியே
கூடி வாழுந்திடுவோம்	ரூத் - கண்டி
விஜயா - நவலரலியா	

மலையகத் தேசியம்: சிதைக்கப்படும் தமிழ் மொழி

வேரல்டர் டெரி~

அறிமுகம்

“மக்களால் பேச்சு மூலமாகவும், எழுத்து மூலமாகவும் தொடர்பாடலுக்காக பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு முறைமை மொழி ஆகும்” என ஒக்ஸ்போர்ட் ஆங்கில அகராதி “மொழி” என்பதற்கு விளக்கம் கொடுக்கின்றது. இதற்காக சத்தங்களும், சொற்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனுடைக் கருத்துக்களும், உணர்வுகளும் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன.

மொழி என்பது வெறுமனே தொடர்பு சாதன ஊடகம் மட்டுமல்ல. ஒரு சமூகம், இனம், அல்லது இனக்குமுழுத்தை அடையாளப்படுத்துவதில் மொழி பிரதான பங்கு வகிக்கின்றது. அதாவது மொழி ஊடாக தான் ஒரு சமூகம் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. நாம் மொழியை பேசுகின்றோம் என்பதை விட நாம் எப்படிப்பட்டவர்கள் என மொழி நம்மை பற்றிபேசுகிறது.

இன்று உலகில் கிட்டத்தட்ட 6.912 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இவற்றில் இரண்டாயிரம் மொழிகளை ஆயிரத்துக்கு குறைவானவர்களே பேசுகின்றனர். அதிகமுடிய மக்களால் பேசப்படுகின்ற மொழியாக சீனாவின் மென்ட்ரின் மொழி காணப்படுகின்றது. அடுத்ததாக ஸ்பெனிஷ் மற்றும் ஆங்கில மொழிகள் விளங்குகின்றன. தமிழ் மொழியானது இருபதாவது இடத்தில் உள்ளது. இருப்பினும் இங்கு ஒரு விமர்சனமும் வைக்கப்படுகின்றது. அதாவது தமிழ் மொழி பேசுவோரின் எண்ணிக்கையை குறிப்பிடுகின்ற போது இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டிற்கு வெளியில் பிற மாநிலங்களில் பல இலட்சம் தமிழ் மொழி பேசுவோர் (தாய்மொழியாக கொண்டவர்கள்) இருக்கின்ற போதிலும் அவர்கள் உள்ளடக்கப்படவில்லை என்பதாகும்.

உலகின் தொன்மையான மொழிகளாக சமஸ்கிருதம் (Sanskrit), தமிழ் (Tamil), சீனம் (Chinese), லத்தின் (Latin), ஹிப்ரு (Hebrew), கீர்க் (Greek), பேர்சியன் (Persian), அரேபிக் (Arabic) என்பன விளங்குகின்றன. இவற்றில் சமஸ்கிருதம், லத்தின் ஆகிய மொழிகள் இன்று பாவனையில் இல்லாத இறந்த மொழிகளாகவே கணிக்கப்படுகின்றன.

இன்று உலகில் உயிருடன் உள்ள மொழிகளில் பெரும்பாலானவற்றுக்கு

எழுத்து வடிவம் கிடையாது. பேச்சு வழக்கில் மட்டுமே அம்மொழிகள் உள்ளன. பேச்சு மொழி போல் எழுத்து மொழியும் உண்டு. எழுத்து மொழியானது அறிவை உருவாக்குகின்ற, பகிரந்து கொள்ளுகின்ற மொழியுமாகும். ஒரு சமூகம் உயிர்ப்பாக வாழ்கின்றது என்றால் அங்கு மொழியினாடாக அந்த சமூகம் சிந்தனைகளை உள்வாங்கி பகிரந்து கொள்ளும். இதன் மூலம் அந்த சமூகம் நாகரீக சமூகமாக மாறுகின்றது.

ஒரு சமூகமானது மொழியை செம்மையாக கையாளுகின்ற போது தான் நாகரீக சமூகமாக மாறுகின்றது. நாகரீக சமூகம் எனும் போது அங்கு சமூக சமத்துவம், சமூக நீதி என்பன சிறப்பாக காணப்படும். மேலும் நாகரீகம் எனும் போது இயந்கையை சுரண்டாது அதனை நேசித்து மனிதன் மனிதனாக மனித நேயத்துடன் வாழ்வதாகும்.

மொழியும் தேசியமும்

மொழியும் இயந்கை சார்ந்த ஒரு விடயம் தான். இங்கு மனிதன் இயங்கினால் தான் மொழியும் இயங்கும். மேலும், மொழியை பயன்படுத்துவதற்கு இருக்கும் வாய்ப்பை பொறுத்தே மொழி வளரும். இதன் தொடர்ச்சியாக தான் ஒரு சமூகத்தை தேசிய இனமாக அடையாளப்படுத்துவதில் மொழி பிரதான இடம் வகிக்கின்றது. எனவே, இங்கு மனிதன் பிரதான இடம் வகிக்கின்றபடியால் மனிதனையும், மொழியையும் பிரிக்க முடியாது. ஒரு தேசிய இனத்தை தாங்கும் தூண் களான நிலம், பொருளாதாரம், கலாசாரம், மக்கள் கூட்டம் என்பவற்றுடன் மொழியும் ஒன்றாக இணைந்திருக்கிறது.

**'மலைக மக்களின் தாம்
மொழியான தமிழ் மொழி, தாம்
மொழி என்ற வகையிலும்,
மலைகஷ் தேசிய இந்தின்
சடையாளம் என்ற வகை யிலும்
ஏக்கியத்துவம்
யறுகின்றது'**

மேலும், மொழி என்பது எப்பொழுதும் ஒற்றை பரிமாணம் கொண்டதல்ல. பன்முக தன்மை கொண்டது.

மொழியை பிரதேசம் சார்ந்து பேசுதல், பிரதேச வேறுபாடுகளை கடந்து பொது மொழி சார்ந்து அடையாளப்படுத்தல் என்பன முக்கியமானதாகும். கிராமம், நகரம், பிரதேசம், நாடு கடந்து பொது மொழி சார்ந்த அடையாளப்படுத்தலும் இன்றியமையாததாகும். தேசிய இன அடையாளத்திற்கு இது முக்கியமாகும்.

ஒரு சமூகத்தினுடைய எழுச்சிக்கு

பிரதேசம் கடந்து ஒரு பொது

அடையாளத்தை நோக்கி பயணிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தன்னவில் உள்ள முரண்பாடுகளுக்கு தீவுகளையும் காணுதல் வேண்டும். இந்நிலையில் தான் மொழி வழி சார்ந்து தேசியத்தை கட்டமைத்தல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இதற்காக தாய் மொழியின் முக்கியத்துவம், தமிழ் மொழியின் தனித்துவம், தமிழ் மொழியை பிற மொழி கலப்பிலிருந்து பாதுகாத்தல் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

“ஒரு சமூகம் தன்னை எவ்வாறு உணர்கின்றது என்பது தான் தேசியம் ஆகும்.” எனவே, மொழி வழி சார்ந்து தேசியத்தை கட்டமைத்தல் எனும் போது அது வேறு எந்த மொழியையும் வெறுப்பதல்ல. எப்பொழுது மொழி சார்ந்த வெளிப்பாடுகளுக்கான தளங்கள் அதிகரிக்கின்றதோ அப்பொழுது அந்த சமூகத்தின் முழுமை (உயர்ச்சி/தாழ்ச்சி) வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. ஒரு மொழியை பாதுகாப்பதாடாக ஒரு இனத்தை பாதுகாக்கலாம் என்பதும் இதன் வெளிப்பாடாகவே உள்ளது. இது தான் ஒரு மொழியை அழிப்பதாடாக ஒரு இனத்தை அழிக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது.

மலையக மக்களின் தாய் மொழியான தமிழ் மொழி, தாய் மொழி என்ற வகையிலும், மலையகத் தேசிய இனத்தின் அடையாளம் என்ற வகையிலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இந்நிலையில் தமிழ்மொழியினுடைய அந்தஸ்து தொடர்பில் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்று ரீதியான முயற்சிகளையும் சுருக்கமாக நோக்குதல் இன்றிமையாததாகும். வரலாற்றுப் பதிவுகள் இலங்கை தேசியத்தை முதலில் வலியுறுத்தியது யாழ்ப்பாண வாலிப் காங்கிரஸ் ஆகும். முழுமையான சுதந்திரம் இல்லை என்பதை சுட்டிக்காட்டி 1931 இல் தேர்தலை யாழ்ப்பாண வாலிப் காங்கிரஸ் பகிள்கிரித்தது. 1944 இல் பொன்னுர் அரசாங்க சபையில் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழி என்பதற்கு பதிலாக சிங்களத்தை ஆட்சி மொழியாக கொண்டு வர வேண்டும் என்ற பிரேரணையை ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன கொண்டு வந்தார். கல்குடா தொகுதி உறுப்பினர் நல்லையா சிங்களமும், தமிழும் என்ற பிரேரணையை கொண்டு வருஇ அப் பிரேரணை பின்னர் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

இதுசாரிகளும் சிங்களமும், தமிழும் அரசு கரும மொழியாக ஏற்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தினர். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீர்மானமும் நிறைவேற்றியது. 1951 இல் இலங்கை சுதந்திர கட்சி உருவாக்கப்பட்ட போது அதன் கட்சி கொள்கையாக சிங்களமும், தமிழும் அரசு கரும மொழி என அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1955 இல் இந்த நிலை மாறியது.

எஸ் டபிஸ்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சியும், ய. தாநாயக்க தலைமையிலான பாஷா பெரமுனையும், பிலிப் குணவர்த்தன தலைமையிலான நவ வங்கா சம சமாஜ கட்சியும் இணைந்து மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியை உருவாக்கி “தனி சிங்களச் சட்டம்” என்ற கோவீத்தை முன் நிறுத்தினர்.

1954 இல் பிரதமராக இருந்த சேர். ஜோன் கொத்தலாவல யாழ்ப்பாணம் கொக்குவிலில் வைத்து சிங்களத்தையும், தமிழையும் ஆட்சி மொழியாக்குவதாக உத்தரவாதமளித்தார். ஆனால் 1955 இல் களவி மாநாட்டில் ஜக்கிய தேசிய கட்சி, “சிங்களம் மட்டும் ஆட்சி மொழி” என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. இருந்தப் போதிலும் 1956 இல் பண்டாரநாயக்க, தான் ஆட்சிக்கு வந்தால் 24 மணி நேரத்தில் சிங்களம் மட்டும் ஆட்சி மொழியாக கொண்டு வருவதாக அறிவித்தார். இந்நிலையிலும் வங்கா சம சமாஜ கட்சி, கொழியூனிஸ்ட் கட்சி போன்ற இடதுசாரி கட்சிகள் பண்டாரநாயக்கவுடன் போட்டி தவிரப்பு ஒப்பந்தம் செய்தன.

1956 ஜூன் 05 ஆம் திகதி பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கத்தால் தனி சிங்களம் சட்ட மசோதா கொண்டு வரப்பட்டது. இதை எதிர்த்து இலங்கை தமிழ் அரசு கட்சியினாரால் காலிமுகத்திடலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் காட்டையர்களினால் தாக்கப்பட்டது. பிறகு 1956 ஜூன் 25 ஆம் திகதி தனி சிங்களம் சட்டம் பாராஞ்சுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. விவாதத்தின் போது இடதுசாரிகள் எதிர்த்தனர். ஆனால் தமிழரக கட்சி மட்டுமே தொடர்ந்து எதிர்ப்பு போராட்டங்களை முன்னெடுத்தது.

1957 இல் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தின் ஊடாக வட-கிழக்கில் தமிழ் மொழியை நிர்வாக மொழியாக அறிவிப்பதாகவும், பிராந்திய சுயாட்சி வழங்குவதாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதை எதிர்த்து ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன மேற்கொண்ட கண்டி யாத்திரை களனியில் வைத்து தடுத்து நிறுத்தப்பட்டப் போதிலும், பெளத்த பிக்குகளின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் பண்டாரநாயக்க ஒப்பந்தத்தை கீழித்தெறிந்தார்.

1958 இல் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தினால் வாகனங்களில் ஆங்கில எழுத்திற்கு பதிலாக சிங்கள “ஸ்ரீ” எழுத்து அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இதனை எதிர்த்து வட-கிழக்கு பகுதிகளில் தமிழர்கள் கிளர்ச்சி

செய்தனர். இக் கிளர்ச்சியை அடக்க அரசாங்கத்தினால் இராணுவம் பயன்படுத்தப்பட்டது. சிங்களப் பகுதிகளில் (குறிப்பாக அம்பாறை, பாணந்துறை பகுதிகள்) தமிழர்கள் இனவாதிகளால் தாக்கப்பட்டு, உடமைகள் சூறையாடப்பட்டதுடன், உயிர்களும் பறிக்கப்பட்டன. இப் போராட்டம் ஸ்ரீ போராட்டமாக மாறியது.

மலையகத்திலும் ஸ்ரீ போராட்டம் எதிரொலித்தது. 1958 மார்ச் 30ம் திகதி அட்டன்- பொகவந்தலாவை பாதையில் ஒடிய இ. போ. ச. பஸ்களில் சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்தை அழித்து தமிழ் ஸ்ரீ எழுத்தை பொறித்தனர் மலையக இளைஞர்கள். தொடர்ந்து பொகவந்தலாவை நகரில் நடந்த மொழியிமைப் போராட்டத்தில் பொலிஸார் நடத்திய துப்பாக்கி பிரயோகத்தில் பிரான்சிஸ், ஜயாவு ஆகிய இரு மலையக இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் தமிழரக்கட்சி நான்கு அம்ச கோரிக்கையை முன்வைத்தது. அதில் தமிழ்மொழி அமுலாக்கம், மலையக மக்களுக்கு பிரஜாவரிமை வழங்குதல், பிராந்திய சுயாட்சி, குடியேற்றங்களை நிறுத்துதல் என்பன அடங்கியிருந்தன. 1961 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கம் வட-கிழக்கு பகுதிகளில் சிங்கள மொழியை அமுலுக்கு கொண்டு வந்தது. இதனை எதிர்த்து வட-கிழக்கு தமுஹிய ரீதியில் கச்சேரிகளுக்கு முன்னால் ஒரு மாத காலம் சத்தியாகிரகப் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. இராணுவத்தை கொண்டு இப்போராட்டம் முடிவறுத்தப்பட்டதுடன் சுதந்திரன் பத்திரிகை சீல் வைக்கப்பட்டு, தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

1965 இல் பெரும்பான்மை கிடைக்காததால் ஏழு கட்சிகளின் கூட்டணியாக அமைந்த டட்லி சேனாநாயக்க தலைமையிலான ஜக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கம் டட்லி - செல்வா ஓப்பந்தத்தை செய்தது. பிறகு குடியேற்றம், மாவட்ட சுயாட்சி, தமிழ்மொழி அமுலாக்க விஷேட மசோதாவை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியது. இந்த மசோதாவை சுதந்திரக் கட்சியும், இடதுசாரிகளும் எதிர்த்தனர்.

ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கத்தால் 1972 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பில் (இந்த யாப்பினை இடதுசாரி தலைவர் கொல்வின் ஆர். சில்வாவே தயாரித்தார்) சிங்கள மொழிக்கு அரசு கரும மொழி அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டதுடன்

பொத்த மதம் முதன்மை மதமாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. தமிழ் மொழியின் உபயோகத்திற்கு சாதாரண பாராளுமன்ற சட்ட அந்தஸ்தே இருந்தது. இது யாப்பு ஏற்பாடாக பொருள் கொள்ளக் கூடாது என்றும் கூறப்பட்டது. பிறகு ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தினால் 1978 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட இரண்டாவது குடியரசு யாப்பின் (இன்றும் இந்த யாப்பே நடைமுறையில் உள்ளது) படி சிங்களம் அரசு கரும மொழியாகவும், சிங்களமும், தமிழும் தேசிய மொழிகளாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

1978 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பின் அத்தியாயம் IV இலும், 1987 ஆம் ஆண்டு செய்து கொள்ளப்பட்ட இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் அரசியல் யாப்பிற்கு கொண்டு வரப்பட்ட 13 வது திருத்தச் சட்டத்தின் ஊடாகவும், பிற்காலத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட 16வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலமாகவும் தமிழ் மொழி முழு இலங்கைக்குமான ஆட்சி மொழியாக உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இன்று இலங்கையில் தமிழும், சிங்களமும் தேசிய மொழிகளாகவும், ஆட்சி மொழியாகவும் இருப்பதுடன் ஆங்கிலம் இணைப்பு மொழியாகவும் உள்ளது.

மேற் குறிப்பிட்ட உறுதிப்பாடானது இலங்கையின் அரசியல் யாப்பின் அத்தியாயம் 27(2)(ஏ) பிரிவின் படியான “சமத்துவமான கல்வி, எல்லோருக்கும் கல்வி” என்பது ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் உரிமை என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் இலவசக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி, எல்லோருக்கும் கல்வி என்பன இலங்கை ஜனநாயக சோஷலிஸ குடியரசின் ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் உரிமையாகவும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கல்வி மொழி என்பது ஆளுமை விருத்திக்கும், கருத்துருவாக்கத்திற்கும், சூழலுடன் இசைந்து கற்பதற்கும் இன்றியமையாததாகும். எனவே, மலையகத் தமிழரின் தாய் மொழியான தமிழ் மொழியில் உயர் கல்வி வரையில் இலவசமாக கற்பதற்கான உள்ள வாய்ப்பு வரவேற்கத்தக்கதே.

மேலும், அரசியல் யாப்பு ரீதியான உறுதிப்பாடு என்பது இலங்கையில் கல்வி மொழியாகவும், நிர்வாக மொழியாகவும், நீதிமன்ற மொழியாகவும், சட்டங்களை ஆக்கும் மொழியாகவும் தமிழ் மொழியும், சிங்கள மொழியும் அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளன என்பதை இதனுடாக விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது.

அரசியலமைப்பின் பிரகாரம் அரச நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில், தமிழ் மொழி பங்கு கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், நடைமுறையில் தமிழ் மொழியின் அமுலாக்கம் உரிய முறையில் இடம்பெறுவதில்லை. இலங்கையில் மொத்தமாக 325 பிரதேச செயலகங்கள் உள்ளன. 55% மேற்பட்ட தமிழ் பேசுவோர் வட-கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வெளியிலேயே வாழ்கிக் கூத்துவான் கல்வி, எல்லோந்துக்கும் கல்வி¹ என்பது ஒவ்வொரு பிரதேகினதும் உரிமை என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் தீவிரமாக தமிழ் மொழி அமுலாக்கம் உரிய விதத்தில் பயன்பாட்டில் காணக்கூடியதாக இல்லை. கிழக்கு மாகாணத்தில் மூம்பாக அம்பாறை மாவட்டத்தில் முழுமையாக சிங்கள மொழியிலேயே நிர்வாகச் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது.

சூத்துவான் கல்வி, எல்லோந்துக்கும் கல்வி¹
என்பது ஒவ்வொரு பிரதேகினதும் உரிமை என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் தீவிரமாக தமிழ் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி, எல்லோந்துக்கும் கல்வி என்பது தீவிரமாக சோஷலிஸ் குழுயரசின் ஒவ்வொரு பிரதேகினதும் உரிமையாகவும் உறுதிப்பட்டுத்தயாட்டுள்ளது”

வட - கிழக்கிற்கு வெளியே உள்ள அரசாங்க நிறுவனங்களான அமைச்சுக்கள், மாகாணசபைகள், மாநகரசபைகள், நகரசபைகள், பிரதேசசபைகள், திணைக்களங்கள், கூட்டுத்தாபனங்கள், மாவட்டச் செயலகமும் அதன் உப பிரிவுகளான பிரதேச செயலகங்கள், கிராம உத்தியோகஸ்ததர் பிரிவுகள் போன்றவற்றின் நிர்வாக செயற்பாடுகள் குறிப்பிட்டு சொல்லக் கூடிய அளவில் தமிழ் மொழியில் இடம்பெறுவதில்லை.

திருமொழி பிரதேச செயலகங்கள்

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வெளியிலே 12/11/1999 ஆம் தீக்தி 1105/25 ஆம் இலக்க விழேடு அரசாங்க வர்த்தமானி மூலம் நுவரெலியா மாவட்டம் முழுவதும் (நுவரெலியா, அம்பகமுவ, கொத்மலை, வலப்பனை, ஹங்குரன்கெத பிரதேச செயலகங்கள்) சகல நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் தமிழ் மொழியிலும் இடம் பெற வேண்டுமென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதே வர்த்தமானி அறிவித்தலின் பிரகாரம் பதுளை மாவட்டத்தின் பண்டாவளை, எல்லை, ஹங்குதமுல்லை, அப்புத்தனை, ஹாலினல், பச்சை, மீஹிகாகியல் பிரதேச செயலகங்களும் இரு மொழி பிரதேச செயலகங்களாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், 14/02/2001 ஆம் திகதி 1171/18 ஆம் இலக்க அதி விசேஷ வர்த்தமானியினுடாக கொழும்பு மாவட்டத்தின் கொழும்பு மற்றும் திம்பிரிகஸ்யாய ஆகிய பிரதேச செயலகங்கள் இரு மொழி (சிங்களம், தமிழ்) செயலகங்களாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அத்தோடு 07/04/2003 ஆம் திகதி 1283/3 ஆம் இலக்க அரசாங்க வர்த்தமானி மூலமாக பதுளை மாவட்டத்தின் லுணுக்கலை, வெலிமடை, சொரணதொட்டை பிரதேச செயலகங்களும் கண்டி மாவட்டத்தின் அக்கு-நணை, தெல்தோட்டை, பன்விலை, பஸ்பாகேகோரளை, உடபலாத்த (தொலுவ) பிரதேச செயலகங்களும் காலி மாவட்டத்தின் காலி நகர் சூழ் பிரதேச செயலகமும், கஞ்சத்துறை மாவட்டத்தின் பேருவளை பிரதேச செயலகமும் புத்தளம் மாவட்டத்தின் கந்பிட்டி, முந்தல், புத்தளம், வண்ணாத்திவில்லு ஆகிய பிரதேச செயலகங்களும் நிர்வாக ரீதியாக இரு மொழி பிரதேச செயலகங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இதேபோல் 2006 ஆம் ஆண்டில் அரசு கரும மொழிகள் ஆணைக்கும் மேலும் 43 பிரதேச செயலகங்களை (16 வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும், 27 வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வெளியிலும்) இருமொழி பிரதேச செயலகங்களாக அங்கீகரித்து வர்த்தமானியில் வெளியிட வேண்டுமென சிபார்சு செய்துள்ளது.

வட மாகாணத்தை பொறுத்த வரையில் வவுனியா தெற்கு பிரதேச செயலகமும், கிழக்கு மாகாணத்தை பொறுத்த மட்டில் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் கோமரங்கடலை, கந்தளாய், மொரவேவா - பண்குளம், பதவிசிரிபுர, சேருவில, தம்பலகாமம், திருகோணமலை பட்டினமும் சூழலும் பிரதேச செயலகங்களும், அம்பாறை மாவட்டத்தின் அம்பாறை, தமனை, தெஹியத்தகண்டிய, லாவுகல, மஹாவாயா, பதியத்தலாவ, உறைன் பிரதேச செயலகங்களும் இதில் அடங்குகின்றன.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வெளியில் கொழும்பு மாவட்டத்தின் தெஹிவளை, இரத்மலானை, கொலன்னாவை பிரதேச செயலகங்களும், கண்டி மாவட்டத்தின் கங்கஹறியலகோரளை (நாவலப்பிட்டி), கங்கவட்ட கோரளை (கண்டி பட்டினமும் சூழலும்), மெதும்பர, பாததும்பர, உடுநுவர பிரதேச செயலகங்களும், மாத்தளை மாவட்டத்தின் மாத்தளை, அம்பங்கஹறாகோரளை (இரத்தோட்டை), உக்குவல பிரதேச செயலகங்களும் சிபார்சு செய்யப்பட்ட இரு மொழி பிரதேச செயலகங்களாகும்.

தமிழ்மொழிக்கான அச்சுறுத்தல்கள்

இலங்கையில் உள்ள 25 நிர்வாக மாவட்டங்களில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்கு அடுத்த நிலையில் நுவரெலியா மாவட்டத்திலேயே என்னிக்கை அடிப்படையில் அதிகமான தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். 2012 ஆம் ஆண்டின் குடிசன கணிப்பிட்டின் படி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் மொத்த சனத்தொகையான 583,882 பேரில் 2,284 பேர் மட்டுமே சிங்களவர்களாவர். ஏனைய அனைவரும் - அவர்கள் எந்த இனக்குழுமத்தை சேர்ந்தவர்களாக இருந்த போதிலும் - தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாக கொண்டவர்கள் அல்லது நாளாந்தம் தமிழ் மொழியில் கடமையாற்றுபவர்களாவர்.

இதே கணிப்பிட்டின் படி நுவரெலியா மாவட்டத்தின் மொத்த சனத்தொகையான 711,644 பேரில் 410,200 (58.64%) பேர் தமிழர்களாவர். சிங்களவர்கள் 282,053 (39.63%) பேரும், முஸ்லிம்கள் 17,652 (2.48%) பேருமாவர். முஸ்லிம் மக்களில் பெரும்பான்மையானோர் தமிழ் மொழியையே பேசகின்றனர். இதன்டிப்படையில் பார்க்கின்ற போது நுவரெலியா மாவட்டத்தின் மொத்த சனத்தொகையில் 60%) மானோர் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாக கொண்டவர்களாவர். மேலும் இதே கணிப்பிட்டின் பிரகாரம் பதுளை மாவட்டத்தில் 172,364 (21.14%) தமிழர்களும், கண்டி மாவட்டத்தில் 154,321 (11.22%) தமிழர்களும், இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் 116,561 (10.71%) தமிழர்களும் வாழ்கின்றனர்.

1. நிர்வாகத்துறை

சனத்தொகை பரம்பலின் அடிப்படையில் பார்க்கின்ற போது நுவரெலியா மாவட்டத்தின் மாவட்டச் செயலாளராக (அரசாங்க அதிபர்) ஒரு தமிழரே கடமையில் இருக்க வேண்டும். ஆனால், இது வரை காலம் நுவரெலியா மாவட்டத்தின் அரசாங்க அதிபராக ஒரு தமிழர் இருந்ததில்லை.

மறுபறுத்தில் நுவரெலியா மாவட்டத்தின் தமிழ் சனத்தொகையை குறைப்பதற்காக விசேட வர்த்தமானி அறிவித்தல் மூலம் சிங்களவர்களை பெரும் என்னிக்கையில் கொண்ட கண்டி மாவட்டத்தின் ஹங்குரான்கெத தேர்தல் தொகுதி நுவரெலியா மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. இத் தொகுதி இணைக்கப்பட்டிருக்காவிட்டால் இன்று நுவரெலியா மாவட்டத்தின் மொத்த சனத்தொகையில் 70% த்திற்கும் அதிகமானோர் தமிழர்களாக இருந்திருப்பார்கள்.

இதே போன்றே இன்றைய சனத்தொகை செறிவு நிலையினை அடிப்படையாக கொண்டு நோக்குகின்ற போது நுவரெலியா மாவட்டத்தின் நுவரெலியா, அம்பகழுவ பிரதேச செயலகங்களுக்கும், பதுளை மாவட்டத்தின் லுணுக்கலை பிரதேச செயலாளர் பிரிவுக்கும், கண்டி மாவட்டத்தின் பன்விலை பிரதேச செயலாளர் பிரிவுக்கும் தமிழர்களே பிரதேச செயலாளர்களாக நியமனம் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் இதை செய்வதற்கு நாட்டின் அரசியல் தலைவர்கள் முன் வரவில்லை. மலையகத் தலைவர்களும் அதை பெற்று கொடுக்கும் திறனற்றவர்களாகவே உள்ளனர்.

கீழ்வரும் அட்டவணை பிரதேச செயலகங்கள் மட்டத்தில் சனத்தொகை பரம்பலை காட்டுகின்றது.

அட்டவணை - 01: மலையக மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேச செயலகங்கள் சிலவற்றின் சனத்தொகைப் பரம்பல்

மாவட்டம்	பிரதேச செயலகம்	மொத்த சனத்தொகை	நகரங்களில் வாழும் மக்கள்	கிராமங்களில் வாழும் மக்கள்	தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள்
நுவரெலியா	நுவரெலியா	212,094	26,085	39,692	146,317
	அம்பகழுவ	205,723	14,066	49,160	142,497
பதுளை	லுணுக்கலை	31,381	-	13,855	17,526
	பச்சை	48,807	-	30,235	18,572
	அப்பத்தனை	49,798	3,395	28,956	17,447
	ஹல்துமுல்லை	37,558	-	22,931	14,627
கண்டி	பன்விலை	26,294	-	12,725	13,569

மூலம்: தொகைமதிப்பு புள்ளிவிபரத் திணைக்களம் - இலங்கை (2012)

அரசாங்க சேவையை அடிமட்ட மக்கள் மத்தியில் எடுத்து செல்பவர்கள் கிராம உத்தியோகஸ்தர்களே. இலங்கையில் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு விடயம் தான் 1,750 நபர்களுக்கு அல்லது 350 குடும்பங்களுக்கு ஒரு கிராம அதிகாரி இருக்கல் வேண்டும் என்பதாகும். மலையகத்தில் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகளை எடுத்து கொண்டால் 800 தமிழ் கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் தேவை என கண்டறியப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இன்று 150 பேர் வரையிலேயே தமிழ் கிராம உத்தியோகஸ்தர்களாக கடமைப்புறிகின்றனர்.

நுவரெலியா மாவட்டத்தினையே உதாரணமாக கொண்டால் ஹங்குரன்கெத பிரதேச செயலகத்திற்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தில் 137 கிராம அதிகாரி பிரிவுகள் உள்ளன. ஆனால் அச்செயலகப் பிரிவின் சனத்தொகை 88

அயிரமாகும். அங்கு 650 நபர்களுக்கு ஒரு கிராம உத்தியோகஸ்தர் என்ற அளவில் சேவையிலுள்ளனர். வலப்பனை பிரதேச செயலகப் பிரிவின் சனத்தொகை 105,000 ஆகவும், கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் பிரிவுகள் 125 ஆகவும் காணப்படுகின்றன. இந் நிலையில் வலப்பனையில் 830 நபர்களுக்கு ஒரு கிராம உத்தியோகஸ்தர் பிரிவு என்ற ரீதியில் உள்ளது. கொத்மலை பிரதேச செயலகப் பிரிவை பொறுத்த மட்டில் சனத்தொகை 101,000 ஆகவும், கிராம உத்தியோகஸ்தர் பிரிவுகள் 96 ஆகவும் உள்ளது. இங்கு 1,050 நபர்களுக்கு ஒரு கிராம உத்தியோகஸ்தர் உள்ளார்.

இதே நிலை தமிழ்கள் மிகவும் செறிவாக வாழும் நுவரெலியா மற்றும் அம்பகழுவ பிரதேச செயலகப் பிரிவுகளில் இல்லை. நுவரெலியா பிரதேச செயலகப் பிரிவின் மொத்த சனத்தொகை 212,000 ஆக உள்ள நிலையில் 72 கிராம உத்தியோகஸ்தர் பிரிவுகளே உள்ளன. அதாவது மூவாயிரம் நபர்களுக்கு ஒரு கிராம உத்தியோகஸ்தர் என்ற ரீதியில் உள்ளனர். அம்பகழுவ பிரதேச செயலகப் பிரிவின் சனத்தொகை 206,000 இருக்க கிராம உத்தியோகஸ்தர் பிரிவுகள் 67 மட்டுமே உள்ளன. அதாவது 3,100 நபர்களுக்கு ஒரு கிராம உத்தியோகஸ்தர் என்ற ரீதியில் உள்ளனர்.

பொது நிருவாக சுற்றுறிக்கை இல 15/90 படி சகல அரசாங்க காரியாலயங்களிலும் பொதுசனத் தொடர்பு உட்பட எல்லா பிரிவுகளிலும் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சியுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் இருப்பதை உறுதி செய்தல் வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளது. இதற்கு மிக முக்கிய காரணம் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாக கொண்ட உத்தியோகஸ்தர்களை கொண்டு அல்லாமல் தமிழ் மொழியை இரண்டாம் மொழியாக கொண்டு தேர்ச்சிப் பெற்ற உத்தியோகஸ்தர்களை கொண்டு இந்த நடவடிக்கையை செயற்படுத்த எடுத்து வரும் முயற்சியே ஆகும்.

அட்டவணை - 02:மலையக மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேச சபைகள் சிலவற்றின் உத்தியோகஸ்தர்கள்.

மாவட்டம்	பிரதேச சபை	மொத்தம்	சிங்களவர்	தமிழ்	முள்ளிம்
நுவரெலியா	நுவரெலியா	24	13	09	02
	அம்பகழுவ	30	18	12	-
பழங்கு	பழங்குகளை	20	19	-	01
	பச்சை	26	25	01	-
	அப்பத்தனை	27	26	01	-
	ஶால்துறுமல்லை	12	10	02	-
கண்ணி	பன்னிலை	20	16	03	01

முலம்: நேரடி கள் ஆய்வு (ஜூன் 2015)

அட்டவணை - 03: மலையக மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேச சபைகள் சிலவற்றின் சிற்றுாழியர்கள்

மாவட்டம்	பிரதேச சபை	மொத்தம்	சிங்களவர்	தமிழர்	முஸ்லிம்
நவூரெலியா	நவூரெலியா	66	23	42	01
	அம்பகமுவ	109	40	68	01
பந்தனா	லுணுக்கலை	30	25	05	-
	பச்சை	100	86	10	04
	அப்புந்தனா	47	43	04	-
	ஹஷ்துமுல்லை	57	55	02	-
கண்டி	பன்னிலை	22	12	10	-

முலம்: நேரடி கள் ஆய்வு (ஜூன் 2015)

மேலுள்ள இரு அட்டவணைகளையும் (அட்டவணை - 02, அட்டவணை - 03) அவதானிக்கின்ற போது மலையகத் தமிழர்கள் செறிவாக வாழ்கின்ற முன்று மாவட்டங்களின் சில பிரதேச சபைகளை உதாரணத்திற்கு எடுத்து கொண்டால் மலையகத் தமிழர் பெரும்பான்மையாக உள்ள நவூரெலியா, அம்பகமுவ, லுணுக்கலை, பன்னிலை பிரதேச சபைகளின் உத்தியோகஸ்தர்கள் நிலையில் உள்ளவர்கள் பெரும்பான்மையானோர் சிங்களவர்கள். ஏனையவற்றிலும் ஒருவர் அல்லது இருவரே தமிழர்களாக உள்ளனர். சிற்றுாழியர்களை பொறுத்தமட்டில் நுவரெலியா, அம்பகமுவ பிரதேச சபைகள் தவிர ஏனையவற்றில் சிங்களவர்களே அதிகமாக உள்ளனர்.

மொழி அமுலாக்கம் என்ற வகையில் உத்தியோகஸ்தர்களே அதிகமாக தொடர்புப்பட்டுள்ளதால் மேற் சொன்ன சபைகளின் தமிழ் மொழி அமுலாக்கம் சொல்லிக் கொள்ளும் அளவில் இல்லை. குறைந்தளவான தமிழ் உத்தியோகஸ்தர்களை கொண்டு அதை சாத்தியப்படுத்துவதும் கடினமான காரியமாகும்.

சபை நடவடிக்கைகள் இரு மொழிகளிலும் நடைபெற்ற போதிலும் நுவரெலியா மற்றும் அம்பகமுவ பிரதேச சபைகள் தவிர மற்றைய அனைத்து சபைகளிலும் தொடர்பாடல்கள், பதிவுகள், ஆவணப்படுத்தல் என்பன தனி சிங்கள மொழியிலேயே இடம்பெறுகின்றது. நுவரெலியா, அம்பகமுவ மற்றும் பன்னிலை பிரதேச சபைகளில் மட்டும் ஒரளவிற்கேனும் தொடர்பாடல்களும், பதிவுகளும், ஆவணப்படுத்தலும் தமிழ் மொழியில் இருக்கின்ற போதிலும் அது ஒப்பிட்டளவில் மிகவும் குறைவானதே. ஊதாரணத்திற்கு எடுத்து கொண்ட பிரதேச சபைகள் உள்ளடங்குகின்ற பிரதேச செயல்மலையக சமூக ஆய்வு மையம்

கங்கள் அனைத்தினதும் செயற்பாடுகள் முழுமையாக (நுவரெலியா, அம்பகமுவ, பன்விலை உட்பட) சிங்கள மொழியிலேயே இடம்பெறுகின்றது.

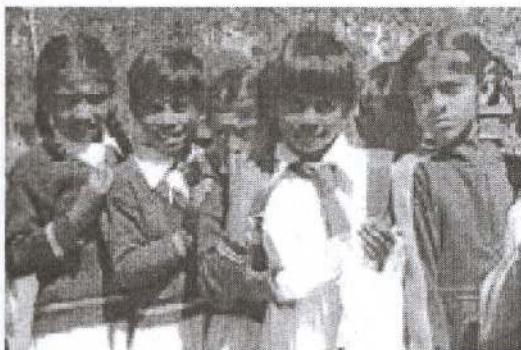
மலையகத்தை பொறுத்தமட்டில் பிரதேச செயலகங்களின் எண்ணிக்கையிலும் பாரபட்சமே காட்டப்பட்டுள்ளது. சிங்கள மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள அம்பாறை மாவட்டத்தின் வெகல மற்றும் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் மொரவேவ பிரதேச செயலகங்களின் மக்கள் தொகை வெறும் எண்ணாயிரம் மட்டுமே. ஆனால் மலையகத் தமிழர் மிக செறிவாக வாழும் நுவரெலியா மற்றும் அம்பகமுவ பிரதேச செயலகங்களின் மக்கள் தொகை ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு இலட்சத்திற்கும் அதிகமாகும். இலங்கையிலேயே மிகவும் அதிகமான சனத்தொகையை கொண்ட பிரதேச செயலகங்கள் இவையே ஆகும். இங்கு பாகுப்பாடு மிகவும் தெளிவாக உள்ளது. மேலும், மலையகத்தை பொறுத்தமட்டில் இரு மொழி பிரதேச செயலகங்களின் செயற்பாடுகள் நடைமுறையில் திருப்திகரமானதாக இல்லை.

2. கல்வித்துறை

தேசியத்தின் பிரதான கூறுகளில் ஒன்று என்ற வகையில் மொழியின் தொடர்ச்சியான பயன்பாடும், அதனை பாதுகாத்தலும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இந்த வகையில் தான் மலையகத் தேசியத்தை கட்டமைக்கின்ற பொழுது எது தாய் மொழியான தமிழ் மொழியின் தனித்துவத்தை பாதுகாப்பதும், பிற மொழி கலப்பிலிருந்து தமிழ் மொழியை பாதுகாத்தலும், இயல் இசை, நாடக வடிவங்களை பாதுகாத்தலும் இன்றிமையாததாகும்.

இன்னொரு புறத்தில் திட்டமிட்ட வகையில் தமிழ் மொழி எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகளிலிருந்து பாதுகாப்பதும் அவசியமானதாகும். இது ஒரு மொழியை அழிப்பதன் ஊடாக இனத்தை அழிக்கலாம் என்ற பாசிஸ வாதிகளின் கருத்தாக்கத்தின் வெளிப்பாடாகும். இதன் ஒரு வெளிப்பாடாக தான் மலையகத் தமிழர் செறிவு குறைவாக வாழும் தென் மாகாணம் (காலி, மாத்தறை, ஹம்பாந்தோட்டை மாவட்டங்கள்), இரத்தினபுரி, கேகாலை, களுத்துறை, மாத்தளை, மொனராகலை, குருநாகல் மாவட்டங்களில் தமிழ் மொழி மூல கல்வி மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பிரதேச தமிழ் மொழி மூல பாடசாலைகளில் ஆளணி மற்றும் பெளதிக வளங்களின் பற்றாக்குறை கூடுதலாகவே காணப்படுகின்றது. அத்துடன் தமிழ்மொழி மூல மாணவர்கள் சிங்கள மொழி மூல பாடசாலை-

களை நாடும் அளவிற்கு மறைமுகமாக ஊக்குவிக்கப்படுவதை அல்லது தாய் மொழி கல்வி மறுக்கப்பட்டிருப்பதை காணலாம். இச் செயற்பாடானது இலங்கை குடியரசின் அரசியலமைப்பை மீறுகின்ற ஒரு நடவடிக்கை ஆகும். அரசியலமைப்பின் வழிகாட்டல் குறிப்பு VI அத்தியாயம் 27(2)(ஏ) பிரிவின் பிரகாரம் இலவசக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி, அனைவருக்கும் கல்வி என்ற சமத்துவமான கல்வி கோட்பாட்டை நிராகரிக்கின்ற செயற்பாடாகவும் இது அமைந்திருப்பதை கட்டிக்காட்டுதல் வேண்டும்.

கல்வி ஊடாக தான் அறிவு வளர்கின்றது. கல்வி மறுக்கப்படுவதூடாக அறிவு குறைவடைகின்றது. அறிவு வளர்ச்சிக்கு தாய் மொழிக் கல்வி முக்கியமானதாகும். இங்கு தமிழ் மொழி கல்வி மட்டுப்படுத்தப்படுவதூடாக தமிழ் மொழி குறுக்கப்படுகின்றது. இதனுடாக சமூகத்தில் தாய் மொழிக்கு கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவமும் குறைக்கப்படுகின்றது. இதனை மலையக சமூகத்திலும் காணலாம். மேலும், படித்த மத்தியத்தர வர்க்கத்தினர் மத்தியில் ஆங்கிலமொழி கல்வியின் மோகம் அதிகரித்து செல்லும் போக்கை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. ஆங்கில மொழியை, மொழியாக கற்பதில் எவ்வித தவறுமில்லை. ஆனால் தாய் மொழியான தமிழ் மொழிக்கு மாந்தோக அதனை பயன்படுத்த எத்தனிப்பது தான் வருத்தம் தருவதாகும். ஆங்கிலம் என்பது அறிவு அல்ல, அது ஒரு மொழி என்பதை நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தமிழ் மொழி மூல கல்வி என்பதற்கு அப்பால் தமிழ் மொழி மூல பாடசாலைகளில் நூலகங்கள், ஆய்வு கூட உதவியாளர்கள், சிற்றுாழியர்கள், மேற்பார்வையாளர்கள் போன்ற பதவி நிலைகளும் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாக கொள்ளாதவர்களுக்கு வழங்கும் போக்கு தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ளன. மேலும் மத்திய மற்றும் மாகாண கல்வி அமைச்சு, அதனுடன் தொடர்புப்பட்ட நிறுவனங்களின் சுற்றுரிக்கைகள், ஆவணங்கள், கோவைகள் என்பவற்றை இருமொழிகளிலும் (சிங்களம், தமிழ்) வெளி யிடுவதில்லை. இச் செயற்பாடானது அரசியலமைப்பின் அத்தியாயம் 4 பிரிவு 3.2 யை மீறுகின்ற வகையிலேயே அமைந்துள்ளது. இதனால் மலையகத்தில் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் மற்றும் கல்வித்துறை அலுவலர்-

கள் சுற்றுறிக்கைகள், ஆவணங்கள், கோவைகள் என்பவற்றை புரிந்து கொள்வதில் மிகவும் சிரமத்தை எதிர் நோக்குகின்றனர்.

3. நீதித்துறை

மலையக மக்கள் வாழுகின்ற பிரதேசங்களிலுள்ள அனைத்து நீதி மன்றங்களின் செயற்பாடுகளும் ஆங்கிலம் கலந்த சிங்கள மொழியிலேயே இடம்பெறுகின்றது. வழக்குப் பதிவு செய்தல், நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள், நீதி மன்றங்களுக்கு வெளியில் மக்களுடனான தொடர்புகள், அனைத்துவித பதிவுகள், ஆவணப் படுத்தல்கள் என்பன தனி சிங்கள மொழியிலேயே இடம்பெறுகின்றது. விசாரணைகளின் போது மட்டுமே மொழி பெயர்ப்பை காணமுடிகிறது. இதனால் பெரும்பாலான மலையக மக்களுக்கு தான் தொடர்புப்பட்ட வழக்கு விடயமாக என்ன நடக்கின்றது என்பதை கூட புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. பெரும்பாலும் தாங்கள் தொடர்புப்பட்ட வழக்குகளின் போது ஒரு பார்வையாளராக நின்று அவதானிக்கும் பரிதாப நிலையையே காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தீர்வுகள்

இந்த நிலையில் மலையகத் தேசியத்தின் பிரதான தரண்களின் ஒன்றான மொழி (தமிழ் மொழி)யை எவ்வாறு பாதுகாப்பது என்பதை ஆழமாக சிந்தித்தல் வேண்டும்.

மலையகப் பிரதேசங்களில் வலய மட்டத்திலும், மாவட்ட மட்டத்திலும் மலையகத் தமிழ் பாடசாலைகளை நிர்வகிப்பதற்கு கயநிர்ணய அதிகாரம் கொண்ட கட்டமைப்புக்களை உருவாக்குதல் வேண்டும். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள முஸ்லிம் பாடசாலைகளை இணைத்து முஸ்லிம் கல்வி வலயம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை இதற்கு முன்மாதிரியாக கொள்ளலாம்.

மலையகத் தமிழர் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களில் மலையக மக்களுக்கென தனியான மாவட்டச் செயலகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். மலையக மக்கள் செறிவு குறைந்து வாழும் பிரதேசங்களில் உள்ள மாவட்டச் செயலகங்களில் மலையகப் பிரிலுகளும், பிரதேச செயலகங்களில்

தமிழ்ப் பிரிவுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். வவுனியா தெற்கு சிங்களப் பிரதேச செயலகம், மூலஸலைத்தீவு மாவட்டத்தில் அன்மையில் உருவாக்கப்பட்ட வெலிஇயா பிரதேச செயலகம் போன்று அம்பாறை, திருக்கொண்மலை மாவட்டங்களில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள பல சிங்களப் பிரதேச செயலகங்கள் மற்றும் ஒரே மொழியை பேசுகின்ற போதிலும் அம்பாறை மாவட்டம் கல்முனை பிரதேசத்தில் முஸ்லிம் பிரதேச செயலகம் எனவும், தமிழ்ப் பிரதேச செயலகம் எனவும் இன அடிப்படையில் பிரதேச செயலகங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை உதாரணமாகக் கொண்டு மலையகத் தமிழர்களுக்கும் தனியான மாவட்ட மற்றும் பிரதேச செயலகங்களை உருவாக்குதல் வேண்டும்.

நுவரெலியா மாவட்டச் செயலகம் மலையக மக்களுக்கானதாக மாற்றியமைத்தல் வேண்டும். இலங்கையில் உள்ள ஒரு சில பிரதேச செயலகங்கள் தவிர ஏனைய அனைத்தினதும் சனத்தொகை ஜம்பதாயிரத்திற்கு உட்பட்டதாகவே உள்ளன. எனவே, தற்போதுள்ள நுவரெலியா பிரதேச செயலகம் நான்காக பிரிக்கப்பட்டு முன்று தமிழ் செயலகங்களும், ஒரு சிங்கள செயலகமும் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

அதேவேளை அம்பகழுவ பிரதேச செயலகமும் நான்காக பிரிக்கப்பட்டு முன்று தமிழ் செயலகங்களும், ஒரு சிங்கள செயலகமும் உருவாக்கப்பட வேண்டும். வலப்பனை, கொத்மலை, ஹங்குரான்கெத பிரதேச செயலகங்கள் தலை இரு பிரதேச செயலகங்களாக பிரிக்கப்பட்டு தமிழ், சிங்கள செயலகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

இதே போன்று பதுளை மாவட்டத்தின் பசறை - லுணகலை பிரதேச செயலகங்களின் தமிழ் பகுதிகள், அப்புத்தளை - ஹல்துமுல்லை பிரதேச செயலகங்களின் தமிழ் பகுதிகள், ஹாலிலை - எல்ல பிரதேச செயலகங்களின் தமிழ் பகுதிகள் இணைக்கப்பட்டு முன்று தமிழ் பிரதேச செயலகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் கண்டி மாவட்டத்தின் பன்விலை பிரதேச செயலகம் தமிழ் செயலகமாக மாற்றப்பட வேண்டும். மேலும், பஸ்பாகேகோரளை (நாவல்பிட்டி) மற்றும் தொலுவ (உடபலாத்த) பிரதேச செயலகங்களின் தமிழ் பகுதிகள் இணைக்கப்பட்டு தனி தமிழ் பிரதேச செயலகம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். மலையக மக்கள் செறிவு குறைவாக வாழும் பகுதிகளில் பிரதேச செயலகங்களில் தமிழ் பிரிவுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

மலையகத் தமிழர்கள் செறிவாக வாழ்கின்ற இடங்களில் மாவட்ட நீதிமன்றங்களையும், நீதவான் நீதிமன்றங்களையும் உருவாக்க வேண்டும்.

கல்வி நிர்வாகம், பொது நிர்வாகம், நீதி நிர்வாகம் என்பவற்றில் நிர்வாகம் தமிழில் நடப்பதோடு, ஊழியர்களும் தமிழர்களாக இருத்தல் வேண்டும். கல்வி வலயங்களில் மாவட்ட, வலய கல்வி அதிகாரிகள், மாவட்ட செயலகத்தில் அரசாங்க அதிபர், பிரதேச செயலகங்களில் உதவி அரசாங்க அதிபர்கள், நீதிமன்றங்களில் நீதிபதிகள் என்போரும் தமிழர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

மொழியை வளர்ப்பதில் பல்கலைக்கழகத்தின் பங்கு அளப்பரியது. மொழி பற்றிய பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளை பல்கலைக்கழகங்களே மேற்கொள்ள முடியும். மொழியுடன் தொடர்புடைய பண்பாட்டு விடயங்களிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் அக்கறை செலுத்த முடியும். எனவே, மலையகத்தில் தமிழ் மொழியை நிலை நிறுத்துவதற்கும், அது அழிந்து விடாமல் பாதுகாப்பதற்கும் மலையகத்திற்கென தமிழ் மொழி மூல பல்கலைக்கழகம் அவசியமானதாகும்.

மேற்கூறிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை சாத்தியப்படுத்துவதற்காக பின்வரும் வழிமுறைகளை கையாளலாம். முதலில் தமிழ் மொழியின் முக்கியத்துவத்தை மலையக மக்கள் மத்தியில் பேச பொருளாக்க வேண்டும். விழிப்புணர்வு நிகழ்வுகளை மலையகம் எங்கும் நடத்த வேண்டும். மேலும், மொழி என்ற வகையில் தமிழ் மயப்படுத்தலுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல்களை சுட்டிக் காட்டுதல் வேண்டும். அது பலனளிக்காத பட்சத்தில் சிறிய அள விலான் அழுத்தத்தை கொடுத்தல் வேண்டும். இதுவும் பயன் தராதவிடத்து போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் வேண்டும்.

நிலம், பொருளாதாரம், கலாசாரத்திற்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தை தமிழ் மொழியை பாதுகாப்பதற்கும் கொடுக்க வேண்டும். ஏனெனில் தமிழ் மொழி மலையகத் தேசியத்தின் பிரதான தூண்களில் ஒன்றாகும். மலையக மக்களை உணர்வு ரீதியாக ஒன்றிணைக்கும் கருவியாகவும் தமிழ் மொழியே உள்ளது.

“தமிழ் மொழிக்காக யாரும் உயிர் கொடுக்க தேவை இல்லை.
தமிழ் மொழிக்கு உயிர் கொடுத்தால் போதும்,
மலையகத் தேசியம் நிலைத்திருக்கும்.”

மலைத்தாயின் பாசம் மீரியபெத்தையில்...

மலை தாயே!

அடுவயிற்றில் அரவணைத்து

இடித்து சொன்னாயோ...?

உழைப்பிற்கு ஊதியமில்லா மண்ணில்

வியர்வைக்கு விலையில்லா மண்ணில்

வீட்டுந்தும் வீட்டில்லா யண்ணில்

வாழ்ந்தும் வாழ்வில்லா மண்ணில்

அடுவயிற்றில் அரவணைத்து

இடித்து சொன்னாயோ...?

இது எம் மக்களின் மண்ணென்று

இது எம் மக்களின் தேசியமென்று

தொழில்வரிமை இல்லா மண்ணில்

பிறப்பிரிமை இல்லா மண்ணில்

வாழ்விற்கு வழியில்லா மண்ணில்

வாழ்வளித்தும் வாழ்வில்லா மண்ணில்

அடுவயிற்றில் அரவணைத்து

இடித்து சொன்னாயோ...?

இது எம் மக்களின் மண்ணென்று

இது எம் மக்களின் தேசியமென்று

இனவாத நில ஆக்கிரமிப்பு

மதவாத நில ஆக்கிரமிப்பு

வர்க்க வாத ஆதிக்க ஆக்கிரமிப்பு

அடக்குமுறை வீரிய ஆக்கிரமிப்பு

அவைமாய் நடக்கையிலே

அடுவயிற்றில் அரவணைத்து

இடித்து சொன்னாயோ...?

இது எம் மக்களின் மண்ணென்று

இது எம் மக்களின் தேசியமென்று

மலைத்தம்பி

சுதந்திரக் கொடி

இயற்கை அன்னையே!

மீரியபெத்த மலை தாயே!

உன்னோடு

கொஞ்சி விளையாடியவர்களை

நீ

விழுங்கினாய்?

கெப்புள்ளி நாம்

அச்சம் நீங்கி எழுந்தோம்

மலை தேசமாய்

எழுந்தோம்

இன்றோ...

மலையகிமங்கும் மோதுவது

அவலக்குரல்

அல்ல

உரிமைக்குரல்

மலையகத்தின்

எழுச்சிக் குரல்

வெள்ளாக் கொடியாய்

பறப்பது

சோகக் கொடியல்ல

எம்

புது தேசத்தின்

சுதந்திரக் கொடி

முத்தையா - அப்புத்தனை

தென் மாகாணத் தமிழர்கள் (ஓர் அறிமுக குறிப்பு)

~ தென்னியாய் ஜேசுதாசன் ~

மலையக மக்கள் எனும் போது, பொதுவாகவே எமது சிந்தனைக்கு வருவதெல்லாம் மத்திய, ஊவா மாகாணங்களில் வாழுகின்ற பெருந்தோட்டத்துறை மக்களே ஆவர். ஆனால், இலங்கையிலே வாழுகின்ற பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் மேல், சபரகமுவ மற்றும் தென் மாகாணங்களிலும் வாழுகின்றார்கள் என்பது அநேகரின் கவனத்திற்கு வராத ஒரு விடயமாகும். ஒரு சிலருக்கு தெரிந்திருந்தாலும் இந்த மாகாணங்களில் வாழும் பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் தொடர்பாக கரிசனை செலுத்துவது கிடையாது. ஆகவே எமது கவனத்தை மேற் கூறப்பட்ட மாகாணங்கள் தொடர்பாகவும் செலுத்த வேண்டிவுள்ளது. இதில் முதல் கட்டமாக தென் மாகாணம் தொடர்பாக பார்ப்போம்.

தென் மாகாணமானது காலி, மாத்தறை, மற்றும் ஹம்பாந் தோட்டை மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய மாகாணமாகும். இந்த மாகாணமானது அழகிய மலைகள், அருவிகள், ஆறுகள், நீர்வீழ்ச்சிகள், சிங்கராஜ வனம் மற்றும் அழகிய கடற்கரையையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. மேலும், வரலாற்று ரீதியான பெளத்த விகாரைகள், இந்து கோவில்கள், இஸ்லாமிய பள்ளிவாசல்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களும் இந்த மாகாணத்தில் அமைந்துள்ளன.

இந்த மாகாணமானது தேயிலை, இறப்பர், தென்னை, விவசாயம், மீன்பிடி மற்றும் சுற்றுலாத்துறை என்பனவற்றை பிரதான தொழில்களாக கொண்டு விளங்குகின்றது. இதற்கு அப்பால் ஏலம், கிராம்பு, பாக்கு மற்றும் பழங்களும் அதிகமாக உற்பத்திச் செய்யப்படுகின்றன. தேயிலை மற்றும் இறப்பர் உற்பத்திகளானது மிக முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. இலங்கையிலே சிறந்த ரக தேயிலை தென் மாகாணத்தில் விளைகின்றது. இங்கு தேயிலை உற்பத்தியானது தனியார் கம்பனி தோட்டங்களிலிருந்தும், அரசுக்குச் சொந்தமான தேயிலை தோட்டங்களிலிருந்தும், சிறு தேயிலை உற்பத்தியாளர்களின் தோட்டங்களிலிருந்தும் பெறப்படுகின்றது. தென் மாகாணத்தின் மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் 75% பங்களிப்பு சிறு தேயிலை உற்பத்தியாளர்களின் தோட்டங்களிலிருந்தே பெறப்படுகிறது. நாட்டின் மொத்தத் தேயிலை உற்பத்தியில் தென் மாகாணம் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்கின்றது.

இந்த மாகாணத்தில் சிங்களம், தமிழ், முஸ்லிம் மற்றும் பரங்கியர்களை கொண்ட பெளத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாம் மற்றும் இந்து மதங்களை பின்பற்றுகின்ற பலதரப்பட்ட மக்கள் வாழுகின்றனர். 2012ஆம் ஆண்டு சனத்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி இந்த மாகாணத்தின் மொத்த சனத்தொகையானது 2,465,626 ஆகும். அதனடிப்படையில் காலி மாவட்டத்தின் மொத்தச் சனத்தொகை 1,059,046

ஆகும். இம்மாவட்டத்தின் தமிழரின் தொகை 20,546 ஆகும். மாத்தறை மாவட்டத்தின் மொத்தச் சனத்தொகை 810,703 ஆகும். தமிழரின் எண்ணிக்கை 20,546 ஆகும். ஹம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தின் மொத்த சனத்தொகை 595,877 ஆகும். இங்கு 2,247 தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர்.

கணக்கெடுப்பின் பிரகாரம் தென் மாகாணத்தில் மொத்தம் 43,662 தமிழர்கள் வாழுகின்றனர். இது மொத்த தென் மாகாண சனத் தொகையில் 1.7% ஆகும். இந்த புள்ளி விபரத்தில் சிக்கல் நிலை காணப்படுகிறது. தென் மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் குமார் ஒரு இலட்சம் தமிழர்கள் வாழுகின்றார்கள் என்பது பல மதிப்பிட்டு அறிக்கைகள் மற்றும் மக்கள் குடி பரம்பல் கட்டிக் காட்டுகிறது. இந்த தமிழர் தொகையில் குமார் 90% மலையகத் தமிழராவர். இவர்கள் இந்திய வம்சாவழி பெருந்தோட்டத்தறை மக்களாவர். 2012ம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பில் 43,662 தமிழர் மாத்திரமே தென் மாகாணத்தில் வாழுகின்றார்கள் என்ற புள்ளிவிபரத்திற்கு பல அக/புற காரணங்களும் இருக்கின்றன. கணக்கெடுப்பின் போது சரியான முறையிலே கணக்கெடுப்புக்கு மக்கள் உள்வாங்கப்படாமை (அதாவது பல தமிழர்கள் சிங்களவர்களாக பதியப்பட்டுள்ளனர்). தென் மாகாணத்திலிருந்து அநேகர் வேறு மாகாணங்களுக்கு தொழிலுக்காகச் சென்று வாழுகின்றமையின் காரணமாக அவர்களின் வசிப்பு புதுபிக்கப்படாமை, வெளிநாட்டு தொழில்களுக்காகச் சென்றுவர்களின் வீடுகளில்

உள்ளவர்கள் கணக்கெடுப்புக்கு உள்வாங்கப்படாமை போன்ற காரணங்கள் முக்கியமானவை ஆகும்.

இதில் மற்றுமொரு முக்கிய விடயம் யாதெனில், தென் மாகாணத்தில் காணப்படும் சிறு தேயிலை உற்பத்தியாளர்களின் தோட்டங்களில் வசித்து வரும் அநேகமான தழிழ் மக்கள் தங்களை சிங்களவர்களாக காட்டிக் கொள்கின்றமை அல்லது கட்டாயத்தின்பேரில் அடையாளத்தை மாற்றிக் கொண்டமை ஆகும். அநேகமான சிறு தேயிலை உற்பத்தியாளர்களின் தோட்டங்கள் மொத்தமாக சிங்கள மக்களோடு பின்னி பினைந்த பிரதேசங்களிலேயே காணப்படுகிறது. இதனால் தமது பின்னைகளை பாடசாலைகளிலே சேர்ப்பதற்காக, இந்த நாட்டிலே சுய கெளரவுத்துடன் வாழ்வதற்கு சிங்களவர்களாக மாற வேண்டும் என்ற மன்பாங்கின் காரணமாக அவர்கள் முழுமையாக சிங்களவர்களாக மாறிவிட்டார்கள் / அல்லது மாறும் நிலைக்கு பலவந்தமாகத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு சிங்களவர்களாக மாறியவர்களில் அநேகருக்கு தமிழில் ஒரு வார்த்தைக்கூட பேச முடியாது என்பதும் மிக கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

இந்த நிலைமை மாத்தறை மாவட்டத்தில் தெனியாய் தேர்தல் தொகுதியின் பல்லேகம், விழாரவேஷன் பிரதேசங்களிலும், காலி மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் உடுக்கம், நாக்கியாதனிய, பத்தேகம், பலபிட்டிய, அம்பலங்கொட, எஸ்பிடிய

போன்ற பிரதேசங்களில் உள்ள சிறு தேயிலை உற்பத்தியாளர்களின் தோட்டங்கள், தனியார் கம்பனி தோட்டங்கள் மற்றும் அரச பெருந்தோட்டத்துறை தோட்டங்களில் காணப்படுகிறது.

இதற்கு அப்பால் தோட்டப்பழங்களிலிருந்து காலி, மாத்தறை, ஹம்பாந்தோட்டை நகர பிரதேசங்களுக்குச் சென்று குடியேறியவர்கள் வர்த்தக நடவடிக்கை, மீன்பிடி தொழில் மற்றும் அரச உத்தியோகத்தில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் முழுமையாக சிங்களவர்களாக மாறியிருக்கின்றார்கள்.

அதேவேளை காலி, மாத்தறை, ஹம்பாந்தோட்டை மாவட்டங் களில் வாழுகின்ற சுத்திகரிப்புத் தொழில்களில் ஈடுபடுகின்ற தழிழர்களும் பிரதேசங்களுக்கு ஏற்றவாறு முழுமையாக சிங்களவர்களாக மாறியிருக்கின்றார்கள். இந்நிலைமை இவ்வாறிருக்க, தற்போது தோட்டங்களில் வாழுகின்றவர்களே 43,662 ஆகும். எனவே, 2012ம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட மக்கள் சனத்தொகை கணக்கெடுப்பானது தென் மாகாண தோட்டப்பழங்க ஸில் சரியாக மேற் கொள்ளப்பட வில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

தென் மாகாணத் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்றவர்களில் அதிகமானவர்கள் தமிழ் மக்களே ஆவர். எனினும், இவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை மிகவும் மோசமாகவே காணப்படுகிறது. ஒட்டு மொத்தமாக இலங்கை வாழ் பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் 200

வருடங்களாகியும் சரியான வாழ்வாதார அபிவிருத்தி அற்றவர்களாக, இந்நாட்டின் கொத்தடிமைகளாகவே வாழுகின்றனர். இந்நிலைமை தென் மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் மிக வேதனைக்குரியதாகும். நவீன கொத்தடிமைகளாகவே வாழ் கின்றனர்.

மத்திய மலைநாட்டை அண்டிய தோட்டப்பழ மக்களுக்கு அரசாங்கம் மற்றும் தமிழ் அரசியல்வாதிகளினுடோக சிற்சில அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும், தென் மாகாண தோட்டப்பழ மக்களுக்கு இந்த அபிவிருத்தி கூட சென்றுடைவதில்லை. தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் கவனம் இந்த விளிம்பு நிலை மக்கள் பக்கம் செலுத்தப்படுவதே இல்லை. அதேவேளை, இதுவரை தென் மாகாணத்தில் தமிழர் ஒருவர் பாராளுமன்றத்திற்கோ குறைந்தது மாகாண சபைக்கோ செல்லாமை இதற்கான முக்கிய காரணங்களின் ஒன்றாக குறிப்பிடலாம். தோட்டப்பழ தமிழ் மக்களின் வாக்குகளை பெற்றுக் கொள்கின்ற பெரும்பான்மை இன் அரசியல்வாதிகள் தேர்தலுக்குப் பிறகு இவர்களை திரும்பிப் பார்ப்பதும் கிடையாது. ஆகவே தென் மாகாண தோட்டப்பழ மலையகத் தமிழ் மக்கள் சமூக, பொருளாதார, கலாசார மற்றும் அரசியல் ரீதியாக மிகவும் பின் தள்ளப்பட்டவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். மிகச் சுருக்கமாக சுற்றினால் தென் மாகாணத் தமிழர்கள் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலாசார ரீதியாக அநாதைகளாகக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மல்லினசூரி குமார்

“அடே எங்கப்பா, அங்கப் பாரே” தப்பு தம்பட்டையோடு மாவெள்க்கு ஊர்வலம் வர்றது..” அவன் வாழுறிப் போனான். நானும் தப்பு சத்தம் கேட்கும் தெசையை ஒரு நோட்டப்பிட்டேன்.

பெண்கள் கூட்டம் மாவெள்க்கு தட்டோடு கோயிலை நோக்கி வந்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பெண்களைப் பற்றி சொல்ல தேவையில்லை. கொழுந்தும் கூடையுமாக மலையில் வேலை செய்யும் போது இருக்கும் தோற்றுத்தை விட இப்படி திருவிழா, தீபாவளி என்று வந்துவிட்டால், ஒரு தினுஷாகத்தான் இருப்பாளங்க. சும்மா சொல்ல கூடாது. உண்மையிலேயே இப்போது பார்ப்பதற்கு அவங்கெல்லாம் அழகாகத்தான் இருக்குறாங்க.

“ஊனால் அது என்னா” தப்புக் கோஷ்டிக்கு முன்னால் ஒரு ஆனு! கம்பு ஓன்ன தூக்கிப் பிடிச்சுக்கிட்டு வர்றான்..?”

எதுக்கு அந்த கம்பு? எனக்கு சந்தேகமா இருந்தது. மாடசாமி கொடுவாளையோ.. இல்லாட்டி மாரியாயி கத்தியையோ தான் இப்படி யாரும் தூக்கிக்கிட்டு வருவாங்க. ஆனா.. இப்படி கம்ப தூக்கிக்கிட்டு யாரும் வந்ததை நான் எந்த சாமி ஊர்வலத்திலேயும் பார்த்தலில்ல.. ஒரு வேளை அவன் சிலம்படிக் காரண இருப்பானோ..? அப்படினா அவனும் இன்னொருத்தனுமில்ல.. வள்தா கம்பு ஆடிகிட்டு வரனும்..? இது என்ன ஒத்தக் கம்பு - அதுவும் அது ஏந்திக்கிட்டு வர்ற ஆனு ரொம்ப பயபக்தியாக வர்றுமாதிரி இல்லத் தெரியுது?

நான் என் பக்கத்திலிருந்த அந்த ஆளிடமே.. “என்னாய்யா அந்த ஆனு ஒரு கம்ப தூக்கிகிட்டு வர்றான் - ஒருவேள அது அவன் போன வருஷம் சொடலையிலும் புஞ்சின சொடலக கம்பா இருக்குமோ?” எனக் கேட்டேன். நான் இப்படிக் கேட்டதும் அந்த ஆனு மொகத்த ஒரு மாதிரி சுளிச்சிக்கிட்டு “என்னாய்யா வெளங்காத ஆனா இருக்க - இதுக்கு முன்ன இந்த தோட்டத்து மாவெள்க்கு திருவிழாவநீ பார்த்ததே இல்லையா?” எனக் கேட்கவும். “இல்ல இதுக்கு முன்ன நான் இந்த மாவெள்க்கு திருவிழாவ இந்த தோட்டத்தில் பார்த்ததே இல்ல” என்றேன்.

“ஓ.. நீ வெளியிடமோ?” “ஆமா கண்டி பக்கம் அம்மனிவத்த.. திருவிழா பார்க்கணுமின்னு எங்க மச்சான் வீட்டுக்கு வந்திருக்கேனே” என்றேன். “மச்சான்னா யாரும்யா.. என்னமோ மொட்டடையா சொல்லுறை!” “ஒத்த லயத்து ஆர்மோ..” “ஓ.. அவரு வூட்டுக்கா..? அவரும் ஒரு வழியில் எனக்கு சொந்தம்தான். நாங்க கோச்சி ரோட்டு லயத்தில இருக்கோம்.” என்றவன் எங்கே கம்பு சங்கதியை சொல்லாமல் விட்டு விடுவானோ.. என்ற சந்தேகம் எனக்கு.

ஆனா அவன் அந்த சங்கதியை விடாம.. “அந்த கம்ப பத்திக் கேட்பாத்தானே? அந்தக் கம்புக்குள்ளேயும் ஒரு கதையிலிருக்கு.. அந்தா அந்த பள்ளத்திலத் தெரியிதே கோச்சி ரோட்டு.. அவன் சுத்திக்காட்டிய கோச்சி ரோட்ட நானும்

கோயில் மேட்டுல இருந்து பார்த்தேன். சொரங்கம் வரைக்கும் கோச்சிரோட்டு தெரிஞ்சிச்சி. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னத்தான் பனிய இருந்து வந்த கூட்டஸ் கோச்சி ரதால்ல எட்டேஷன்ல இருந்து நானுழையாவுக்குப் போனிச்சி. இந்த அந்தி வெயில்ல இங்க இருந்து பார்க்கிறப்ப இருபக்க தண்டவாலமும் ஆயாவுட்டு தண்டட்டி மாதிரி மின்னிது.

“ஆயா அந்த கோச்சி ரோட்டுக்கும் அந்த கம்புக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” நான் கேட்கவும்.. “அட சம்பந்தம் இருக்கே. நம்ம அப்பன், தாத்தனுக்கும் கடலுக்கும் ஒரு சம்பந்தம் இருந்த மாதிரி அந்த கோச்சி ரோட்டு மலைக்கும் அந்த கம்புக்கும் ஒரு சம்பந்தம் இருக்கு. அபப எனக்கு ஒரு பதினெட்டு வயசிருக்கும். இப்ப எனக்கு என்ன வயசிருக்கும் தெரியுமா?”

 நான் அந்த ஆள ஏற எறங்கப் பார்த்திட்டு.. “ஒரு அம்பத்தெட்டு வயச இருக்குமா?” எனக்கேட்டேன்.

“நீ சொல்லுறது தப்பு - இப்ப எனக்கு அறுபத்தஞ்சி வயசாகுது. இப்பவும் ரெண்டுக்கட்டுப் பில்ல ஒண்ணாத தூக்குவேன். ஏன்ன அபப நாங்க சாப்புட்ட சாப்பாடு அப்படி. எங்கப்பா முழு கருவாட அப்படியே தூக்கிட்டு வருவாரு” என்றவன்..

 “அப்பவெல்லாம் இந்த ரதால்ல தோட்டத்தில் பெரியங்கங்கானி ஆட்சி முழுசா ஓழியாம எடுத்துக்கப் பிடிக்கிற மாதிரி தான் இருந்திச்சி. இருந்தாலும் அந்த பெரியங்கங்கானியோட வால் தனம் அடங்கல்ல. சொரண்டல் புத்தி அவன விட்டுப் போகல்ல. அவ-

னோட சொந்தக்காரனுங்க எல்லாம் என்னமோ பெரிய கவனர் மாதிரிதான் இங்க நடந்துக்கிட்டானுங்க. நம்மலப் போல வேலை எல்லாம் கஷ்டப்பட்டு செய்ய மா-ப்பானுங்க. தொரை மாரு பூட்டி நக்கிகிட்டு இருக்கிற மாதிரி.. அடுத்தவுங்களை காட்டிக் கொடுத்துக்கிட்டு மேலவுங்காம குலுங்காம ரொம்ப மேட்டும் தனமாத்தான் இருப்பானுங்க. அது மட்டுமில்ல அவனுங்க பொம்பன விசயத்தில் எல்லாம் ரொ-ம்ப மோசமானவனுங்க. ஆனா சாதி பேத பார்க்கிறதுல ரொம்ப பொல்லாதவனுங்க. தோட்டக் கோயிலுக்குள் நம்ம சாதி சனத்தயெல்லாம விடவே மாப்பானுங்க. திருவிழா நடக்கிறப்ப நாமெல்லாம் கோயிலுக்கு வந்தா வெளியத்தான். குறிப்பா இந்த மாதிரி மாவெளக்கு பூசை நடந்தா அவனுங்களோட சாதி சனந்தான் கோயில் உள்ளுக்கு மாவெளக்குத்தட்டோட போவனும். அடுத்த சாதி காரனுங்க மழை அடிச்சாலும் வெளியத்தான் நிக்கனும்.

ஒரு முற மாவெளக்கு திருவிழா நடந்தப்போ.. சரியான மழு.. பச்சக் கொழந்தையை வச்சிகிக்கிட்டிருந்த எங்க அண்ணே சம்சாரம் கோயில் உள்ளுக்கு அண்டிப் பொயிருக்கு. அந்த நேரம் அந்த பெரியங்கங்கானியோட மச்சான் காரன் எங்க அண்ணன் பொண்டாட்டியை.. அதுவும் அந்த பச்சக் கொழந்தக்காரியைப் புடுச்சி

வெளியத் தள்ளிட்டான். பாவும் எங்க அண்ணன் பொண்டாட்டி கொழந்தையோட கோயில் வாசல்லேயே வந்து விழுந்திட்டா.. நாங்க அண்ணன் தம்பி முனு நாலுப் பேரிருந்தும் - அப்ப எதுவும் செய்ய முடியல்ல. ஆத்திரம் ஆத்திரமா வந்திச்சி. அப்படியே அவனோட கொரல்வலையைப் பிடிச்சி கடிச்சித்துப்பணும் போல இருந்திச்சி. ஆனா அவனுக்கு கூட்டம் பெரிசு, உயர்சாதி திமிரு!

“கரச்சல் வேணா”-ன்னு எங்க அண்ணன் எங்கள் அடக்கிருச்சி. துரியோதனன் சபையில் பாஞ்சாலி சேலையை துச்சாதனன் உருவி எடுத்தப்.. ஆத்திரத்த அடக்கிக் கிட்டு இருந்த பாண்டவர்கள் போல நாங்க எங்க அண்ணன் பேச்சுக்கு அடங்கி கம்மும்னு இருந்திட்டோம். ஆனா அந்த தமும்பு நெஞ்ககுள்ள அப்படியே இருந்திச்சி.”

“அடுத்த வந்தும் மாரியாத்தா திருவிழா வர ஒரு மாசத்துக்கு முன்ன.. நாங்கெல்லாம் அந்த கோச்சி ரோட்டு மலையிலத்தான் புல்லு வெட்டிக்கிட்டு இருந்தோம். அந்த கோச்சி ரோட்டு மலையில் - அதோ தெரியுதே அந்த செவ-ப்படு பூத்துக்கிட்டு நிக்கிற முத்தரக்கா மரத்து ஓரத்திலத்தான் எங்க பெரியண்ணே புல்லு வெட்டிக் கிட்டிருந்திச்சி. அப்பத்தா.. அந் நெறையில் அஞ்சடி யூரத்தில் ஒரு வஸ்தாக் கம்பு மாதிரி ஒரு திப்பிலிக் கம்பு அவரு கையிலக் கெடைச்சிச்சி. அந்த திப்பிலிக் கம்பு எப்படி அந்த தேயிலைக் காட்டுக்கு வந்திச்சி? கோச்சி ரோட்டுல நடந்துப் போனவுங்க யாரும் அதை ஊண்டிக்கிட்டு வந்ததோட தூக்கிப் போட்டிருக்கணும். இல்லாட்டிப்போனா..? யாருப் போட்டாத்தான் என்னா.. இந்த கம்புல ஏதோ மகிழை இல்லாமலாப் பொயிரும்? எதுக்காவது பயன் படும்தானே - அதோட எங்க பெரியண்ணனுக்கும் வஸ்தாக் கம்பு சுத்த தெரியும். ஏன் நாலும் நல்லா வஸ்தா சுத்துவேன். அப்பவெல்லாம் அந்தி நேரத்தில் நாங்கெல்லாம் ராமையாங்கிற மாஸ்ட்ரகிட்ட வஸ்தா கத்துக்கிட்டோம். வஸ்தா - சிலம்பு எல்லாமே ஒண்ணுதான். ஆனா மனுஷனுங்களுக்குள்ள சாதின்னு என்னான்ன வேறுபாடு..?”

ஒரு மாசத்துக்குள்ள தோட்டத் திருவிழா வந்திருச்சி. கோயில் உள்வேலையெல்லாம் பெரியங் கங்கானியோட சொந்தக்காரனுங்க கவனிச்சிக்க.. நாங்க எல்லாம் கோயில் வெளிவேலைகளைப் பார்த்துக்கிட்டோம். கோயிலுக்கு முன்னால் பந்தல் போடுறது, வெறுகு வெட்டுறது, அக்கினி குழி தோண்டுறது, மாவில தோரணம் கட்டுறது எல்லாமே நாங்கதான்.

அஞ்சி நாள் திருவிழாவில் அம்மனுக்கு மாவெளாக்கு கொண்டு வரும் பூசையும் முக்கியமானதுதான். ஆனா.. போன வருஷம் மாதிரி இந்த வருஷமும் நம்ம பொண்டுகளை பூசத் தட்டோட கோயில் உள்ளுக்கு அவனுங்க விட மாட்டானு-ங்கத்தான். “ஆனா இந்த முறை அப்படி நாம நடக்கவிட கூடாது. மாரியாத்தா எல்லாத்துக்கும் பொதுவானவ யாரும் நம்ம ஆளுங்கள தடுத்தா.. அப்பறும் நடக்கு-றதே வேறுத்தான்!” எங்க அண்ணன் தீவிரமா இருக்கவும் நாங்களும் துளினுசிட்டோம்.

மாவெளாக்கு பூசையன்னிக்கி எங்க பொண்டு பொடுசலெல்லாம் மாவெளக்கோடு..

கோயிலுக்கு வர “இந்தா நம்ம ஆளுங்க மட்டும் பூசை தட்டோட கோயில் உள்ளுக்கு வாங்க.. மத்தவங்கெல்லாம் வழியைப் போல வெளியே நில்லுங்க..” கங்காணியின் தம்பி வாசல் படியில் நின்னு அதிகாரமா கதைச்சான். அடுத்த நிமிஷம்.. திப்பிலிக் கம்போடு முன்னால் பாய்ந்த எங்க அண்ணே.. அவர்களின் தாம்பலத் தட்டெல்லாம் பறக்குமளவுக்கு கம்பை கூழ்ற.. மின்னல் வேகம்தான். துண்டக் காணோம். துணியைக் காணோமின்னு அந்த சாதி வெறிப் பிடிச்சவனுங்கெல்லாம் குய்யோ முய்யோ என்று கத்திக்கிட்டு நாலாப் பக்கமும் ஒடு.. அன்னிக்கி அவுணிங்க மட்டும் அந்த கோயிலை விட்டு ஒடல்ல அவனுங்க மத்தியில் அட்டகாசமா குடியிருந்த வரட்டுக் கெளரவழும் அடுத்தவங்கள் சொரண்டி வாழுற புத்தியும் சாதி வெறியும் பறந்தே ஒடிருச்சி.

எங்க அண்ணேனாட கையிலக் கெட்டச் அந்த திப்பிலிக் கம்பு சாதாரனமானதல்ல. அவரு சொன்னது மாதிரி ஒரு மகிமையான கம்புதான்.

“அடிக்க அடிக்க குனியிறவன் ஒரு நாளைக்கி துணிஞ்சி நிமிரந்திட்டா.. அதிகாரம் பண்ணுற கோஷ்டி அப்படியே அவ்டாகிடும்” என்றவன் “இப்ப எங்க அண்ணே இல்ல. அவரு அஞ்சி வருஷத்துக்கு முன்னமே தவறி பொயிட்டாரு. இருந்தாலும் ஒவ்வொரு மாவெளக்கு திருவிழா வின் போதும் எங்க அண்ணே ஞாபகமா மட்டுமில்ல நாங்க ஒரு அசுர பிடியிலிருந்து மீண்டதை நினைவு படுத்தியும் வருஷா வருஷம் இந்த கம்பையும் எங்க அண்ணே வீட்டுல இருந்து பூசைக்கு கோயிலுக்கு தூக்கிட்டு வர்ஜோாம். இப்ப அந்த கம்ப தூக்கிட்டு முன்னால் வர்றது எங்க அண்ணேனாட எனய மவன்தான். நாலும் அந்த ஊர்வலத்தோட வர்றும் தான். ஆனா கோயிலுக்குள்ள முக்கிய வேல இருந்ததால முன்னுக்கு வந்திட்டேன். அங்க எங்க அண்ணன் மக்குலுக்கு பின்னால் வீமன் காலனாட்டம் வற்ற முனு பேரும் ஏம் மகன் மாருங்கதான். வெளி எடத்தில குடியும் குடித்தனமுமாக இருந்தாலும் தோட்ட திருவிழான்னா குடும்பத்தோட வந்திடுவாங்க. கம்பு தூக்கிட்டு வற்ற எங்க அண்ணே மவன்.. நுவரெவியாவில் ஒரு ஸ்கல்பிரின்ஸ்பல். அவனோட சம்சாரம் கச்சேரையில் வேல செய்யது. அந்தா அந்த பச்ச சேலைக் கட்டிக்கிட்டு மாவெளக்குத் தட்டோட வருதே அதுதான் அவனோட சம்சாரம். என் உத்தியோகம் செஞ்சாலும் அவுங்கெல்லாம் பொரந்த மண்ண மறக்குறது இல்ல. இந்த மண்ணுமேல அவங்களுக்கு ஒரு மதிப்பு, மரியாத. அங்க ஊர்வலமா வற்ற அவ்வளவுத்தட்டும் கோயில் உள்ளுக்குத்தான் போவும். அதோட அந்த திப்பிலிக் கம்புக்கும் ஒரு விசேஷப் பூசை நடக்கும்” என்றார் அவர்.

எனக்கு அவர் மீது ஒரு மதிப்பே ஏற்பட்டது. ஏன் அந்த திப்பிலிக் கம்பையும் நான் கை எடுத்து கும்பிடனும் போல ஒரு பக்தி என் மனசில எழுந்தது. ஏன்னா.. அந்த திப்பிலிக் கம்பும் ஒரு வகையில் - ஒரு சக்தி வாய்ந்தது தானே!

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்திற்கு வயது ஜம்பது - பழனிவேல் -

மலையக மக்களை அவர்களது சம்மதுமில்லாமல் நாடுகூடத்திய சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்திற்கு கடந்த 2014 ஆக்டோபர் 30 ஆம் திங்கியிடன் வயது ஜம்பதாகிவிட்டது. இந்த நாடு கடத்தலினால் ஏற்பட்ட தாக்கத்திலிருந்து மலையக மக்கள் இன்னமும் விடுபடவில்லை. சுதந்திரமானதான் போது இலங்கையில் இரண்டாவது சனத்தொகையைக் கொண்ட இனத்தவர் மலையகத் தமிழர்களேயாவர். அவர்கள் 13% வீதத்தவராக இருந்தனர். இலங்கைத் தமிழர் 12.5% வீதத்தவராகவே இருந்தனர். இன்று மலையக மக்கள் நான்காம் இடத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இந்திய அரசு தன்னுடைய புவிசார் அரசியல் நலன்களுக்காக மலையக மக்களை வஞ்சித்துவிட்டது. இந்தியா மலையக மக்களை அழைப்பதாயின் அனைவரையும் அழைத்திருக்க வேண்டும் அல்லது அனைவரையும் இலங்கையிலேயே விட்டிருக்க வேண்டும். ஒரு பகுதியை அழைத்து மறுபகுதியை விட்டதன் மூலம் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மலையக மக்கள் அநாதரவாகியுள்ளனர்.

அன்றைய காலத்தில் கணக்கிடப்பட்டிருந்த 975,000 பேரில் 600,000பேரினை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்வதென சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் மூலமும் பின்னர் கைச்சாத்திடப்பட்ட சிறிமா - இந்திரா ஒப்பந்தத்தின் மூலமும் இணக்கம் காணப்பட்டிருந்தது. இது மலையக மக்களின் மொத்தச் சனத்தொகையில் ஏற்றதாழ் 2/3 பங்காகும்.

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் 1964ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 30ம் திங்கதி கைச்சாத்திடப்பட்டது. இலங்கை மந்திரிசைபை 1964ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 2ம் திங்கதி இவ் ஒப்பந்தத்தினை அங்கீரித்தது. இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் தொண்டமான் சிறிமா அரசாங்கத்தில் நியமன பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தபோதும் அவருடன் எந்த ஆலோசனையையும் மேற்கொள்ளாமலேயே ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

1964ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 25ம் திங்கதி அளவில் மலையக வம்சாவழியினர் 975,000 பேர் இலங்கையில் வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களில் 525,000 பேருக்கு பிரஜாவரிமை வழங்க இந்தியா சம்மதித்தது. இலங்கை 300,000 பேருக்கு பிரஜாவரிமை வழங்க சம்மதித்தது. மீதி 150,000 பேரின் பிரஜாவரிமை பற்றி 1974 ஜனவரியில் கைச்சாத்திடப்பட்ட சிறிமா - இந்திரா ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன் படி 75,000 வீதம் இரு நாடுகளுக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டன. மொத்தத்தில் 6 இலட்சம் பேரும் அவர்களின் இயற்கை அதிகரிப்புகளும் இந்தியாவிற்கு அனுப்புவதற்கு தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் 505,000 பேரே இந்தியப் பிரஸாவரிமையை ஏற்றுக்கொண்டனர். 95,000 பேர் இருநாடுகளும் ஏற்றுக் கொள்ளாத நாடற்றவர்களாக இருந்தனர். பின்னர்

இலங்கை அவர்களை தமது பிரஜெயாக ஏற்றுக்கொண்டது.

சீனாவடினும், பாகிஸ்தானுடனும் கொண்டிருந்த நெருக்கத்தைக் குறைத்து தன்னுடன் நெருக்கம் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்தியா இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு முன்வந்தது. பாகிஸ்தான் அக்காலத்தில் இலங்கையில் இருந்த பாகிஸ்தானியர்களை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தமையும், பர்மாவிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டிருந்த 3 இலட்சம் இந்தியர்களை இந்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டமையையும் கூட்டிக்காட்டியே அப்போது இலங்கைப் பிரமதர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க இந்த ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றச் செய்தார்.

சர்வதேச மனித உரி மை அமைப்புக்கள் வலிமையாகக் கண்டித்தபோதும் இரு அரசாங்கங்களும் அவற்றைக் கணக்கில் எடுக்கவில்லை. இதனை ஒரு சமூகம் சார்ந்த பிரச்சினையாகப் பார்க்காமல் கணிதமுறையில் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. மக்களினுடையதோ, மக்கள் பிரதிநிதிகளினுடையதோ விருப்பங்கள் எதுவும் கேட்கப்படவில்லை. முடிவுகள் கட்டாய அடிப்படையில் அமுல்படுத்தப்பட்டன. மறுபக்கத்தில் இந்தியாவில் அமையப்போகும் புதுவாழ்வு பற்றி கவர்ச்சிகரமான பிரச்சாரங்கள் செய்யப்பட்ட போதும் மக்கள் பெரிதாக ஆர்வம் காட்டவில்லை.

இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்படும் செயன் முறைகளிலிலும் மனிதாபிமானமற்ற கெடுபிடிகள் இடம்பெற்றன. இந்திய பிரஜாவரிமை பெற்றவர்கள் ஒரு வருடத்திற்குள் ஊழியர் சேமலாப நிதி, சேவைக்கால உபகாரப்பணம், நானயப் பரிவர்த்தனை, அனுமதிப்பத்திரம், குடும்ப அட்டை என்பவற்றை பெற்றாக வேண்டும்.

தோட்டங்களை விட்டு அதிகம் வெளியேநாத, கல்வி அறிவிற்ற தொழிலாளர்கள் இதனால் பெரிதம் அல்லற்பட்டனர். பலருக்கு இலஞ்சம் கொடுத்தே அவற்றைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

இந்த ஒரு வருட காலம் கடந்ததும் வெளியேற்ற அறிவித்தல் வழங்கப்பட்டது. அதற்கு மேல் தங்கியிருந்தவர்களை அரசாங்கம் கைது செய்து நாடு கடத்தியது. 1971க்கும் 1977க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் நாய்களை பிடித்துச் செல்வது போல பொலீஸ் ஜீப்க்களில் ஏற்றி, உடுத்திருந்த உடுதுணியிடன் நாடு கடத்திய சம்பவங்கள் சர்வசாதாரணமாக இடம்பெற்றிருந்தன. பயணம் செய்யும் போது கூட பியோன் முதல் போர்ட்டர் வரை, கிளார்க் முதல் உயர் அதிகாரிகள் வரை பலர் இந்த மக்களை ஏமாற்றிப் பணம் பிடிக்கிக் கொண்டனர்.

இந்தப் பயணத்தின் போது, குடும்ப உறவுகள் துண்டிக்கப்படுவதுதான் மிகவும் சோகமாக இருந்தது. பிரஜாவரிமை முடிவு செய்யப்பட்ட போது தந்தையுடன் சேர்த்து பிரஜாவரிமை பெற்ற குழந்தைகள் பயணம் செய்யும் காலத்தில்

18 வயதினைக் கடந்திருந்தால் தனி யாக விண்ணப்பிக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் பிரஜாவரிமை கிடைப்பதற்கு முன்பே பெற்றோர்களுக்கு வெளியேற்ற அறிவித்தல் வந்துவிடும். இதனால் தந்தையும் பிள்ளைகளும் பிரிய ஜீடும். சில சமயம் கணவனை மனைவி பிரிய நேரி டும். ஒரே குடும்பத்தில் ஒருவர் இலங்கைப் பிரஜாவரிமை பெற்றிருப்பார். இன்னொருவர் இந்தியப் பிரஜாவரிமையைப் பெற்றிருப்பார். அவர் பிரிய நேரி டும். அந்தப் பிரிவின் சோகங்களை, அமுகுரல்களை 1970 - 1977 காலத்தில் மலையகத்தின் புகையிரத நிலையங்களான நாலுழையா, ஹட்டன், நாவலப்பிட்டி, பதுளைஇ அப்புத்தளை போன்றவற்றில் தினமும் தரிசிக்க முடிந்தது.

இந்தியாவிற்கு சென்றவர்களையும் இந்திய அரசு ஒழுங்காகப் பராமரிக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு கடுமையாக முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. 4% வீதத்தவரே அம்மக்களுக்கு பழக்கமான பெருந்தோட்டங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். 72% வீதமானவர்களுக்கு வியாபாரக் கடன் வழங்கப்பட்டது. கயகோழில் ஈடுபோகுமாறு ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். வியாபாரக் கடனாக 5000 ரூபா கட்டம். கட்டமாக வழங்கப்படும் எனக் கூறப்பட்டது. பலருக்கு முழுத்தொகையும் கிடைக்கவில்லை. 4% வீதத்தவர் மட்டும் முழுத்தொகையையும் பெற்றனர். மீதிப்பேர் முதற்கட்டப் பணமாக 3,000 ரூபா மட்டும் பெற்றனர். அனுபவம் இல்லாததால் இதில் ஈடுபட்டவர்களில் 88% வீதத்தவர்கள் வங்குரோத்து நிலையை அடைந்தனர்.

இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள்

ஒரே பகுதியில் குடியேற்றப்படாமல் பல்வேறு

பகுதியில் குடியேற்றப்பட்டமையினால் தம்மை நிறுவனமயப்படுத்தி, குரலெழுப்ப முடியாதவர்களாக இருந்தனர். காலநிலை வேறுபாடுகளுக்கு முகம்கொடுக்கவும் இவர்கள் சிரமப்பட்டனர்.

இந்த நாடுகடத்தவினால் ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய இழப்பு ஒரு தேசிய இன இருப்பிற் குரிய வலுவான மக்கள் தொகையை இழந்தமைதான். இந்த இழப்பு பல்வேறு வழிகளிலும் தேசிய இனத்தின் தூண்களாக உள்ள நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாசாரம், எனவெற்றைச் சிறைக்கக் காரணமாக அமைந்து. குறிப்பாக சிங்களக் குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்படுவதையும், பெருந்தோட்ட நிலங்கள் காடாக விடப்படுவதையும், சிறுதோட்டக்காற்களுக்கு நிலங்கள் பிரித்துகொடுப்பதையும் இந்த நாடு கடத்தல் இலகுவாக்கியது.

மலையக மக்களின் வரலாற்றில் இந்நாடு கடத்தல் மிகப்பெரும் சோக நிகழ்வு. இந்த ஓப்பந்த தினத்தை துக்க தினமாக அனுஷ்டிக்க மலையக மக்கள் முன்வர வேண்டும். இதன் மூலம் வரலாற்று ரீதியாக மலையக மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுரத்தை புதிய தலைமுறை புரிந்து கொள்ள உதவ வேண்டும்.

இந்தியாவிற்கு

சுறுப்பிட்டவர்கள் ஒரே

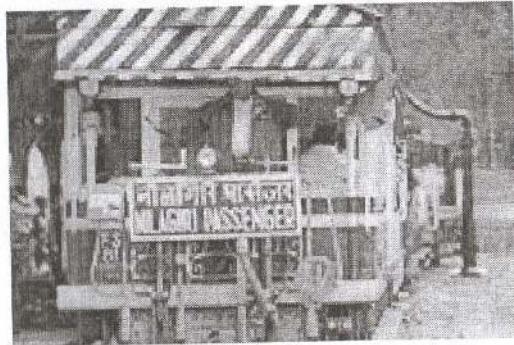
பகுதியில் குடியேற்றப்படாமல்
பல்வேறு பகுதியில்

குடியேற்றப்பட்டமையினால் தம்மை
நிறுவனமயப்படுத்தி, குரலெழுப்ப
முடியாதவர்களாக இருந்தனர்

மலையகத்தமிழரை மறந்த தமிழ்தேசியம்

(இலங்கை மலையக மக்கள், தமிழகத்திற்கு திரும்பிய தாயகம் திரும்பிய மக்கள் ஆகியோரை முன் நிறுத்தி ...)

- நீலகிரிமிலிருந்து தவழுதல்வண்-

காப்பி. தேயிலை பயிரிட ஆயிரத்து எண்ணாறுகளில் இலங்கைக்கு புறப்பட்டுப்போன மலையகத் தமிழர் வாழ்வு இரண்டு நாற்றாண்டுகள் நிறைவேற்றும் நிலையில் இருக்கிறது. கடந்த ஆண்டு (2014), நாற்று ஜம்பது வருடங்களை அந்த மண்ணில் வாழ்ந்த பிறகு 1964ல் லால்பகதூர் சாஸ்த்திரி -

ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க ஆகியோரால் செய்துகொள்ளப்பட்ட துரோக உடன்படிக்கையும் ஜம்பது ஆண்டுகளை நிறைவு செய்தது. இன்று வரலாற்றை திரும்பி பார்க்கும் போது இனம், மொழி, ஸழம், தொப்புள் கொடி உறவு என்ற சொல்லோடு மலையகத்தமிழர் என்கிற எங்களை பற்றி தமிழக அரசியல் அரங்கில் விரிவாக பேசப்பட்டிருக்கிறதா ஆழமாக யோசித்தால், “இல்லை” என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஆயிரத்து தொள்ளியிரத்து அறுபத்து நான்கில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்கு திருப்பி அழைத்து வரப்பட்ட அல்லது அள்ளி வரப்பட்ட ஜந்து ஸட்சம் பேரின் இன்றைய மக்கள் தொகை பதினெந்து ஸட்சத்தை தொடும். அங்கேயும் இதே எண்ணிக்கையில் மலையகமான தேயிலை தோட்ட பகுதிகளில் வாழ்கின்றனர். நிலம், குடியிருமை, அரசியல் உரிமை, இனம், மொழி, விடுதலை ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். எல்லாவற்றையும் பெற அவனுக்கு என்று பாமர மொழியில் சொன்னால் கையகலகம் இடமாவது வேண்டும்.

எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் உயிர் வாழ தேவையான அடிப்படையான வீடு இதுவரை மலையகத்தமிழருக்கு சொந்தமில்லை. நாற்று ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கட்டப்பட்ட அதே லயன் வீடுகள். வீட்டின் மேற்கூரையான தகரம் இற்று துருப்பிடித்து விழும் நிலையில் பெரும்பாலான கூரைகளின் வைக்கப்பட்ட கருங்கற்களால் காற்றுக்கு பற்றுவிடாமல்

அவை நின்றுகொண்டிருக்கிறது. சில வீடுகள் தோட்டங்களில் மழையில் நிற்கும் பாதுகாக்க தலையில் போர்த்தி கொள்ளும் பொலிதீன் சீட்டுகளே வீட்டின் கூரையாக இருக்கிறது. மலைப்பாங்கான இடங்களில் மண்ணை வெட்டி சரிவுகளில் கட்டப்பட்டிருக்கிற வரிசையான வீட்டின் பின்புறம் நிற்கும் நிலத்தின் கவர்களில் நீர் வடிந்து கொண்டேயிருக்கும். அந்த ஈரம் வீடுகள் முழுவதும் எப்போதும் இருக்கும். இந்த வீட்டிலிருந்து கொண்டுதான் தலைமுறை தலைமுறையாக உழைத்து தேயிலை தூரிலே புதைந்து கொண்டிருக்கின்றனர் மலையகத் தமிழர். சில தனியார் தேயிலை தோட்டங்கள் இப்போது பினங்களை தோட்டங்களுக்குள் புதைக்க கூட அனுமதிப்பதில்லை. அதற்கும் போராட வேண்டியுள்ளது.

எல்லா கட்சிகளையும், மலையக தொழிற்சங்க தலைமைகளின் பிழைப்பு வாதங்களையும் கண்ட பிறகு தாங்களே வீடுகளை உடைத்து தங்களுக்கு ஏற்றவாறு சில இடங்களில் கட்டிகொண்டுள்ளனர். வீட்டை பற்றி பேசும் போதெல்லாம் ஒரு வீடுகூட எங்களுக்கு இந்த நாட்டில் சொந்தமில்லையே என்கிற உள்ள குழுமலை மலையகம் தோறும் கேட்க முடியும். உழைப்பை மட்டுமே மூலதனமாக கொண்ட இவர்களுக்கு சொந்த காணியற்று, பல்லாயிரம் கோடி அன்னிய செலாவணி ஈட்டி தரும் இவர்களுக்கு ஒரு வீடு கூட சொந்தமில்லை என்பது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை. இது இலங்கை மலையக நிலைமை.

தமிழகத்திற்கு வந்தவர்கள் பெரும்பாலும் இயற்கை சூழல், தொழில் நிலைமை, உறவுகளின் புறக்கணிப்பு காரணமாக நீலகிரி மாவட்டம் (கூடலூர், குன்னுார், கோத்தக்கிரி, ஊட்டி), வால்பாறை, முனூர், கொடைக்கானல், ஏர்காடு போன்ற தேயிலை தோட்டம் உள்ள இடங்களுக்கும், கோயமுத்தூர், திருச்சி, புதுகோட்டை, வேலூர், மதுரை, விருதுநகர், கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களிலுள்ள கைதுரி மற்றும் சீனி ஆலைகளுக்கும், கர்நாடகம் (கோப்பி செய்கை), கரேளம் (றப்பி செய்கை), ஆந்திரம் (ஆலைகள்) போன்ற பிற மாநிலங்களுக்கும் உள் நாட்டில் புலம் பெயர்ந்தார்கள்.

பெரும்பாலானோர் நீலகிரிக்கு வந்தோம். ஏழு லட்சம் மக்கள் தொகை கொண்ட இம் மாவட்டத்தில் மட்டும் இரண்டு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் தேயிலை தோட்டங்களில் தொழிலாளியாக வாழ்கின்றனர். ஏறக்குறைய நால்லாறு காலனிகளில் சமதளமற்ற மேட்டு நிலபகுதிகளில், அல்லது ஒடை புறங்களில் தந்தை பெரியார், அண்ணா, காமராஜ், வா. உ. சி நகர், திருவள்ளுவர் நகர், குட்டிமணி நகர் என்னும் பெயர்கள் கொண்ட காலனிகளை அமைத்திருக்கின்றனர். இந்த வீடுகளும் பட்டா (காணி உறுதிப்

பத்திரம்) இல்லாதவைகளாக அல்லது வாழ்வதற்கு மட்டும் உரிமையான அரசின் கூட்டு பட்டா வழங்கப்பட்ட வீடுகள். நீரிடி நிலம், ஒடைபுறம், மேய்ச்சல் நிலம் போன்ற காரணங்களால் இந்த கூரை வீடுகளும் யாருக்கும் சொந்தமில்லை. ஏனென்றால் அது வீட்டிற்கு ஏற்ற நிலமாக இல்லையாம். இருக்கும் வரை இருந்து கொள்ளலாம். ஒட்டு போடும் உரிமை மட்டும் உண்டு இலங்கையை போல. கடந்த காலங்களில் பெய்த கனமழைக்கு வெள்ளத்தில் வீடுகள் அடித்து செல்லப்பட்டு பலர் இறந்துள்ளனர்.

இந்த வாழ்விலிருந்து மேம்பட்டாக கூறப்படும் அரசு தேயிலை தோட்டங்களில் (Tamil Nadu Tea Plantation Corporation - TANTEA) சமார் இரண்டாயிரம் குடும்பங்கள் வாழ்கின்றனர். இதுவும் அப்படியே இலங்கை போல வீட்றற் வாழ்வே. தன் வேலை முடிந்து ஓய்வு ஊதியம் பெறுகிற காலம் வரும்போது தன் வாரிசு ஒருவரை அந்த வேலையில் சேர்க்க வேண்டும். இல்லையெனில் வீடு இல்லை. நிராதரவாக வெளியேற வேண்டும் அல்லது ஒர் அடிமையை சேர்க்க வேண்டும். இது ஒர் நவீன கொத்தடிமைமுறை. இங்கு கட்டப்பட்டிருக்கிற வீடுகளும் பாதுகாப்பான இடங்களில் முறையாக கட்டப்படவில்லை. தோட்டங்களின் எல்லையில் வனங்களையொட்டியே குடியிருப்புகள் அமைந்திருக்கும். கொஞ்சம் கூற்றது கவனித்தால் தேயிலை நிறைகளைப் போல வீடும் கட்டப்பட்டிருக்கும். தோட்டத்திற்கு வேலிபோல அதுவும் ஒர் அரண். இதனால் வன விலங்குகளுக்கு தொழிலாளிகள் பலியாவது அடிக்கடி நிகழ்கின்றது.

குறிப்பாக வால்பாறையில் உள்ள தனியார் தேயிலை தோட்டங்களில். வாசலில் விளையாடும் குழந்தைகளை சிறுத்தைகள் பிடித்துகொண்டு வனத்திற்குள் ஓடிவிடுவது, குடியிருப்புகளில் யானைகள் சேதப்படுத்தி தொழிலாளிகளை மிதித்துகொள்வது, தோட்டங்களில் அகப்பட்டு பலியாவது என விபத்துக்கள் நடக்காத ஆண்டே இல்லை. இவர்களுக்குத்தான் வீடு இல்லை.

இவர்கள் தமிழ் சமூகத்தின் அதாவது ஒரு தேசிய இனத்தின் பதினெண்து லட்சம் பேர். இலங்கை மலையகத்திலாவது பிழைப்புவாத தொழிற்சங்கங்களின் பேச்சு வார்த்தைகள், வாக்கு வங்கியை தக்கவைக்க கட்சிகளின் அற்ப சலுகைகளாவது இருக்கின்றன. இங்கே கண்டுகொள்ள ஆளை இல்லை. சமீபத்தில் நடந்த தேர்தலில் மலையக தலைமைகளுக்கு முக்கியமான பொறுப்புகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இதுவரை நாட்டமை செய்த தொண்டமான்கள் ஓரளவு ஒரம்கட்டப்பட்டுள்ளனர். வளரும் இளைய

தலைமுறையினர் வாக்குசீட்டு, தொழிற்சங்க விடயங்களை தாண்டி குடியுரிமைக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதை சமீப காலமாக காணமுடிகிறது. இது ஒர் நல்ல விடயமே. இன்று சர்வதேச சமூகம் மலையக மக்கள் பற்றி பேசுகின்றது.

ஆனால் தமிழகத்திலோ தமிழர் விடுதலைக்காக எப்போதும் குரல் கொடுக்கும் பல தலைமைகளுக்கு எங்களை பற்றி தெரியாது. அரசு அதிகாரிகளுக்கு சொந்த நாட்டிற்கு திரும்பிய தாயகம் திரும்பியோருக்கும், போரின் காரணமாக நமது நாட்டில் தஞ்சமடைந்துள்ள அகதிகளுக்கும் வேறுபாடு தெரியாது.

இன்னும் சிலரோ மலையகத்தமிழர் மலையில் வாழ்வர்கள் அல்லது பழங்குடி மக்களான மலைவாசிகள் என நினைத்துக் கொண்டு உள்ளனர். பொது புத்தியில் இப்படியான நினைப்புகளுக்கு எது காரணம்?... இலங்கை தமிழர் பிரச்சினை என்றாலே அது வட-கிழக்கு தமிழர் பிரச்சினை மட்டுமே என்கிற கண்ணோட்டம். அதுவே எல்லா தமிழர்களிடமும் இருக்கிறது.

'வாசவில் விளையாடும் குழந்தைகளை சிறுத்தைகள் பிழத்துவகான்து விடுத்திற்குள் ஓடிவிடுவது. குடியிருப்புகளில் யாவைகள் சேதப்படுத்தி தொழிலாளிகளை மிதித்துவகான்வது. தோட்டங்களில் ஈக்கப்பட்டு விடியாவது என விஷத்துக்கள் நடக்காத ஆண்டே கீஸ்லை'

பதுளை மாவட்டம் மீரியபெத்த நிலச்சரிவில் புதைந்து இறந்து போன கோர இறப்பின் ஊடாக மலையகத் தமிழர் என்ற சொல்லும், அவர்களின் காணி, குடியிருப்பு - வீடு பற்றிய பிரச்சினை பொது வெளிக்கு வந்திருக்கிறது. இலங்கையில் அவர்களின் தலைமையும் கேள்விக்குள்ளாகியிருக்கிறது.

இனியாவது தமிழகத்தின் அரசியல் அரங்கில் மலையகத்தமிழர் வாழ்வு பற்றியும் பேசுவோம். விடுதலை என்பது அதன் ஆழமான பொருளில் உடையுக்கும் மக்களுக்குத்தானே! அவர்களுக்கு உரிமையான ஒரு வீட்டை உத்திரவாதப்படுத்தவாவது இரு நாடுகளிலும் பேசுவோம். ஆக்கப்புரவமான செயல்பாடுகளால் சர்வதேச சமூகத்தை பேசுவைப்போம். தாயகம் திரும்பிய மற்றும் இலங்கை மலையக மக்கள் மீதான அக்கறை எல்லோருடைய உடனடி கடமையாகவும் உள்ளது.

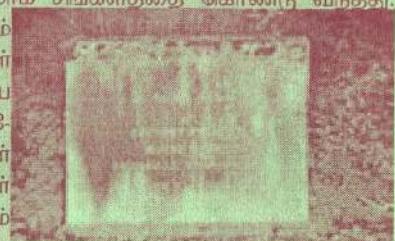
மலையகத்திற்குரிய தனித்துவமான சொற்கள்

மலையகத்திற்குரிய தனித்துவமான சொற்களை எழுத முற்படும் போது சிந்தனை விரிவடைகிறது. அதாவது வெறுமனே சொற்களை அறிவதை விட ஒவ்வொரு துறைசார்ந்தும் அரூராய் வேண்டியில்ளது. மலையகத்திற்கான தனித்துவமான சொற்கள் எதனை அர்த்தப்படுத்துகின்றன? என்ற வினாவுக்கு விடைக்கான வேண்டியும் உள்ளது. எடுத்துகாட்டாக சில சொற்கள் கீழே வழங்கப்படுகின்றன.

லயம்	மருவும்
லயத்து கோடி	தோட்டகாட்டான்
வரிச்சு	அட்டை
கவ்வாத்து	ஒட்டுப்புல்
கவ்வாத்து கத்தி	சல்லி (பணம்)
டம்முவாளி	பளிய (கீழ்)
பலாக்கட்டை	கொக்கனி (சிறு பை)
மட்டக்கத்தி	ஹாதாந்தட்டை (ஹாதும் தட்டை)
கழிச்சவெறகு	லவுக்கை
சின்டாக்கட்டி	நெத்திக்காண்
குத்துக்கட்டை	மானாப்புல்
கூடபட்டி	புள்ளையார் பந்து
ஸ்தோப்பு	பாடமாத்தி
கங்காணி	கட்டமொய்
துரை (தோர)	மொடாக்கு (வளைவு)
துரைசானி	கோடாங்கி (உடுக்கு)
பண்டாரம் (பூசகர்)	அட்டல்
மாட்டு பட்டி (மாட்டுதொழுவும்)	ஒட்டர்
தெப்பகுளம்	மூனாங்குழி
புல்லுகானு	பஞ்சாரம் (கோழி அடைக்கும் கூடை)
சொரண்டி	தவரணை (நாற்று மேடை)
அரிச்டி	குறிப்பு: பெரட்டுக்கள் வாசகர்களும் தாங்கள் அறிந்த இவ்வாறான சொற்களை எழுதி எது மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கலாம். அவை பிரசரிக்கப்படும்.
தேலகொட்ட	
தப்பு	
கொடாப்பு	
பெரட்டு	
பெரட்டுக்களம்	
முள்ளுகுத்து	

மொழி உரிமை தியாகிகள்

பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கம் 1958 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் அரசு கரும் மொழியாக இருந்த ஆங்கிலத்திற்கு பதிலாக சிங்களத்தை கொண்டு வந்தது. இச்சட்டத்தை எதிர்த்து தமிழர்கள் போராட்டம் செய்தனர். வடகிழக்குப் பகுதியில் தமிழர்கள் போராட்டத்தில் இறங்கினர். கிளர்ச்சியை அடக்க இராணுவம் அனுப்பப்பட்டது. அதேவேளை, சிங்களப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் இனவாதிகளால் தாக்கப்பட்டனர். உடமைகள் குறையாடப்பட்டதுதான், தமிழர்களின் உயிர்களும் பறிக்கப்பட்டன.

பிரான்சிஸ், ஜூயாவு ஆக்ய மலையக மொழியிலை தியாகிகளின் கல்லறை

தனி சிங்கள சட்டத்தின் கீழ் வாகனாங்களில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த ஆங்கில எழுத்துக்கள் அகற்றப்பட்டு, சிங்கள “ஸ்ரீ” எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டன. தமிழ் பகுதிகளில் ஆங்கில எழுத்திற்கு பதிலாக தமிழ் “ஸ்ரீ” எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டு வாகனங்கள் ஓட்டப்பட்டன. இப்போராட்டம் ஸ்ரீ போராட்டமாக மாறியது. ஸ்ரீ போராட்டம் மலையகத் தமிழ் இளைஞர்களையும் சிந்திக்க தூண்டியது. 1958ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 30ம் திகதி அட்டனிலிருந்து பொகவந்தலாவை நோக்கி சென்ற இ. போ. ச. பஸ் கொட்டியாக்கலையை அண்மித்த போது ஆங்கில எழுத்திற்கு பதிலாக சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்து பொறிக்கப்பட்டிருந்ததை கண்ட இளைஞர்கள், பஸ்லை நிறுத்தி சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்திற்கு பதிலாக தமிழ் ஸ்ரீ எழுத்தை பொறித்தனர். இதன் பின்பு பொகவந்தலாவை நகரில் மொழிப் போராட்டத்தை தமிழ் இளைஞர்கள் ஆரம்பித்தனர். இப்போராட்டத்தைத் தடுக்க பொலிசார் முற்பட்ட போது இரு சாராருக்குமிடையில் தகராறு கைகலப்பாக மாறியதால் பொலிசார் மேற்கொண்ட துப்பாக்கி பிரயோகத்தில் பிரான்சிஸ், ஜூயாவு ஆக்ய இருவரும் ஸ்தலத்திலேயே மரண மடைந்தனர். இச்செய்தி சுகல தோட்டங்களுக்கும் பரவியது. ஏப்ரல் 1ம் திகதி சுகல போக்குவரத்துப் பாதைகளிலும் தொழிலாளர்கள் தடைகளை ஏற்படுத்தினர். பாலங்கள் தகர்க்கப்பட்டு, தந்தி கம்பிகள் அறுக்கப்பட்டன. நிலமையை சமாளிக்க இராணுவத்தினர் அழைக்கப்பட்டு நோர்வூட் முதல் பொகவந்தலாவை வரையான 15 கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு நிறுத்தப்பட்டனர்.

அன்று மாலை பொகவந்தலாவை நகரில் ஊரடங்கு சட்டம் அமுல் படுத்தப்பட்டால் மறுநாள் தொழிலாளர் தேசிய சங்க ஸ்தாபகர் வி. கே. வெள்ளையன் அவர்கள் ஸ்தலத்திற்கு சென்று இருவரின் பிரேதங்களையும் பொறுப்பெடுத்தார். மறுநாள் 2ம் திகதி பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் புடைகுழ பொகவந்தலாவை - கொட்டியாக்கலை தோட்ட கீழ் பிரிவில் பிரதான பாதைக்கு அருகில் ஜூயாவு, பிரான்சிஸ் ஆகியோரின் பூதவடல்கள் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டன.

முத்து - செல்லாயி தம்பதிகளுக்கு பிறந்த ஜூயாவு இறக்கும் போது வயது 21. அந்தோனி - அஞ்சலை தம்பதிகளுக்கு பிறந்த பிரான்சிஸ் இறக்கும் போது வயது 23. இந்த இரு வீர தியாகிகளுக்கும் மலையக மக்கள் சார்பாக “பேரட்டுக்களம்” வீர வணக்கத்தை செலுத்துகின்றது.

அடுத்த கிடங் மலையகத் தேசியத்தின் கூரான கலாசாரம் பற்றியதாக அமையும்.

அதனுடன் ஒட்டியதாக ஆக்கங்களை எழுத மின்னஞ்சலுக்கு அனுப்பவும்.